

ADVENT SZEMLÉ

2025. JANUÁR: „MERT A NAPOK GONOSZAK...” + A ROMÁNIAI ADRA KILÁTÁSAI ÉS 2025-ÖS KÖLTSÉGVETÉSE + AZ ADVENTISTA MÉDIAKÖZPONT MISSZIÓJA + EGYSÉG ÉS BÉKESSÉG AZ EGYHÁZBAN + DÁVID – A MENNYBEN VAGY A POKOLBAN VAN? + VALLÁSI ÖSSZETÜZÉS AZ ÓKORBAN: MONOTEIZMUS VAGY POLITEIZMUS + KÜZDŐ EGYHÁZ VERSUS GYŐZEDELMES EGYHÁZ

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁROKNAK

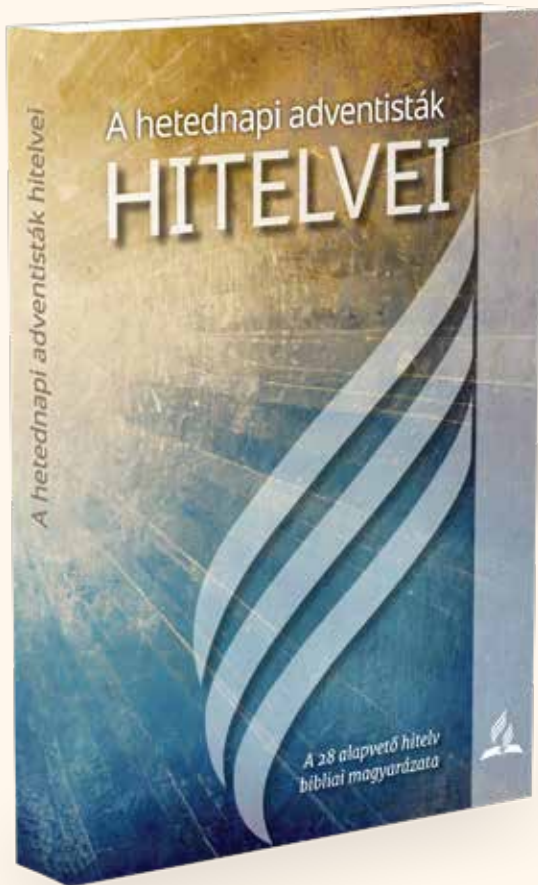

„JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD!”

ADVENT SZEMLE

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

evs
editura viață și sănătate

Az Úr Jézus Krisztus a Szentírás és a történelem meghatározó alakja, de az adventista hitelvek és tapasztalatok legfontosabb személye is. E dinamikus könyv által felfedezheted, megismerheted, értékelheted, elmélyítheted és gyakorlatba ültetheted az adventista hitelveket.

E könyv részletesen bemutatja, hogy minden meggyőződésünk a Biblián alapszik és az Úr Jézusra összpontosít. Minden hitelvünk a Megváltó szerető jellemének egy-egy szempontját tárja fel, bemutatja személyét, ahogyan azt is, hogy mit jelent állandó kapcsolatban lenni vele.

A Hetednapos Adventista Egyház tagjai felhasználhatják ezt a könyvet, hogy leássanak hitük gyökereihez, és a legpőbb részleteiben megismerjék a bibliai igazságot, mely hitéletük kezdetén megörvendeztette őket az üdvösség útjának felfedezésével.

Mély gondolatok mentén feltárul előtted, mit jelent olyan kapcsolatban élni Istennel, melynek köszönhetően átélheted a lelki beteljesülés tapasztalatát.

Ha más egyházhoz tartozol, új távlatok nyílnak meg előtted, miközben ezt a könyvet tanulmányozod. Mi, keresztények kisebbséget alkotunk a Föld teljes lakosságához viszonyítva. Szükségünk van újra felfedezni a kereszténység alapvető bibliai értékeit, és visszatérni azokhoz, hogy ne veszítsük el azonosságunkat. Ez a könyv az adventisták hozzájárulása „a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében és kegyelmében” való növekedéshez (2Pt 3:18).

A hetednapos adventisták hitelvei az adventista doktrína hiteles forrásanyaga, több mint 230 adventista vett részt a megírásban, szerkesztésében és kiadásában. Értékes munkájuk sok év tanulmányozás és ima, valamint a Jézussal ápoltsz személyes kapcsolat gyümölcse.

2025. JANUÁR. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Különleges munkatársak Eugen Chirilianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0756-059330; E-mail adventszemle@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

„JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD!”

A hetednapos adventista gyülekezetekhez

„Dicsőség és hatalom örökkön örökké Krisztusnak, aki minket szeretett” (adaptáció Jel 1:5-6 alapján).

Szívem vágya – és ezért imádkozom Istenhez –, hogy a 2025-ös év hozza közelebb Jézus Urunk eljövételét.

A bibliai történelemből megtanultam, hogy Isten terveinek teljesedése emberi okok miatt késhetnek vagy siettethetők Jézus második eljövételét. Izrael népének kivonulása Egyiptomból 30 évet késített (2Móz 12:40-41) az Ábrahám által megígért időszakhoz képest (1Móz 15:13); Kánaán bevétele további 40 évet halasztódott a pusztai vándorlás miatt; és az ígért földje sem lett soha olyan hatalmas kiterjedésű, mint az korábban meg lett ígért: „Egyiptomnak folyóvizétől fogva, a nagy folyóig, az Eufrátesz folyóvizéig” (1Móz 15:18).

De nemcsak örömteli események változtak meg vagy késtek, hanem az engedetlenek büntetései is. Isten nem pusztította el Ninivét, ahogy azt Jónás hirdette, a pusztulás végül nagyjából 150 évvel később következett be. Isten megváltoztatta a tervét Lót közbenjárására: a pusztulásra ítélt őt város közül egynek, Czoárnak megkegyelmezett (5Móz 29:23).

Ilyen értelemben tehát, befolyásolhatják-e az advent hívók a világunkra kihirdetett isteni ítéletet? Teljes meggyőződéssel állítom, hogy nem kell arra várnunk, hogy a világ még súlyosabb erkölcsi válságba süllyedjen. A törvénytelenység már most riasztó méreteket ölt, de Isten még az egyházát is megvizsgálja, mielőtt szuverén döntést hozna, és újra elküldené Krisztust a Földre. Az emoreusok törvénytelenységének pohara már 40 évvel korábban betelt (1Móz 15:16), az Úr mégis csak akkor büntette meg őket, amikor Izrael népe készen állt az ország meghódítására. Más szóval, bár az ítélet pohara csordultig tele, Isten nem avatkozik be, hanem várja, hogy egyháza a mennyei tervet kövesse.

Különösen az érdekel bennünket, hogy Isten népe lelki szempontból készen álljon. Legyünk olyanok, mint az Úr Jézus! Ő tiszteletben tartotta a mennyei ütemtervet, és se nem siettette, se nem késleltette Atyja terveit. Ő él, és megígérte, hogy velünk lesz az idők végezetéig. Bízunk ebben, mert ez lehetséges! Énoknak, Illésnek, Jónak és Keresztelő Jánosnak is sikerült kellőképpen felkészülnie. Ugyanaz az erő, sőt még nagyobb áll a mi rendelkezésünkre is! Most jött el az ideje, hogy mi is harcoljunk Istenért!

Ellen White írta 1883-ban: „A hajdani Izráelt a hitetlenség, a zúgolódás és a lázadás negyven évre kizárta Kánaán földjéről. Ugyanezek a bűnök késleltetik a ma élő Izrael bemenetelét a mennyei Kánaánba” (Az utolsó napok eseményei, 38. o.).

Meg van írva: „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltesselek a ti bűneitek... És elküldje a Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett” (Csel 3:19-20). Tegyük tehát a 2025-ös évet egy újabb odaszentelési évvé. Emberi szempontból én nagyon szeretném siettetni ezt az évezredek óta várt nagy eseményt.

Az 1898-ban írt *Jézus élete* című könyvben olvassuk: „Ha Krisztus egyháza elvégezte volna már kijelölt munkáját úgy, ahogy azt az Úr elrendelte, akkor Isten az egész világot már régebben figyelmeztette volna erre,

TARTALOM

3 Az elnök üzenete

Aurel Neațu
„Jöjjön el a Te országod!”

5 Aktualitás

Valeriu Petrescu
„Mert a napok gonoszak...”

6 Lelkiség

George Șchiopu
„Atyám, eljött az óra!”

8 ADRA

Igazság. Szeretet. Együttérés
A Romániai ADRA kilátásai és 2025-ös költségvetése

12 Misszió

Costi Gogoneață
Az Adventista Média Központ missziója

14 Időszerű kérdések

Dr. Ősz-Farkas Ernő
Egység és békesség az egyházban

16 Bibliaszövegek és jelentésük

Gabriel Ișvan
Dávid – a mennyben vagy a pokolban van?

18 Elmélkedés

Dr. Ștefan Radu
„Hanem vesztete erőt”

20 Bibliai történelem

Traian Aldea
Vallási összetűzés az ókorban: monoteizmus vagy politeizmus

23 Lelkiség

Florin Orodan
Küzdő egyház versus győzedelmes egyház

28 Teológia

Dan-Adrian Petre
Adventizmus a bibliai tökéletesség és az emberi perfekcionizmus között (I)

31 Gyermekoldala

Alina Chirileanu
A teremtés

és az Úr Jézus Krisztus már eljött volna a földre hatalommal és nagy dicsőséggel” (633. o.).

Az Úr Jézus visszajövetelére vonatkozó terv teljesebbé késik. Ez nem szokatlan a menny számára – az emberek a múltban is túllépték a kitűzött időpontot. Mindez még egyszer bizonyosságot tesz Isten hosszútávú és szeretetteljes jelleméről. De vajon vissza tudjuk szerezni az elveszített időt? Meg kell tennünk a részünket. „Az igaz, hogy az idő tovább folytatódott, mint ahogy azt az üzenet kezdeti idejében vártuk... Emlékeznünk kellene, hogy Isten ígéretei és fenyegetései egyformán *fel-tételhez kötöttek*. [...] Mennyire más lett volna a történelmünk, ha Isten parancsolatai és Jézus hite egységbe terelték volna *a teljes adventi népet!* *Nem Isten akarata volt, hogy Krisztus eljöve-telére készen*” (Szemelvények Ellen G. White írásai-ból, 67–68. o. – szövegkiemelés a cikk szerzőjétől).

Nagyjából 35 évvel Jézus mennybemenetele után, miközben Péter a második levelét írta, fel-tűnt a hívők második nemzedéke. Az apostol sze-rette volna újjáéleszteni az elhalványuló remény-ség lángját, ezért bátorította olvasóit, hogy siet-

tessek az Úr visszajövetét. Ma ennek a szövegnek általában a következő formáját használjuk: „Vár-játok és sóvárogjátok [egyes fordítások szerint: sietessétek] az Isten napjának eljövételét” (2Pt 3:12). A „siettet” ige használata helyes, és számos korábbi és újkori kommentár is egyetért abban, hogy mi, hívők siettethetjük Krisztus visszajöve-telét.

Nem önző oknál fogva szeretnénk visszatérni Istenhez, hanem azért, hogy világunkban véget érjen a szenvedés, és találkozzunk az Úr Jézussal, aki magához vonz minden embert. Úgy hirdetjük Urunk közeli eljövételét, ahogy azt az első aposto-lok tették. Fél évszázadon át írtak arról, hogy az Úr eljövele közel (Jak 5:8; Fil 4:5), az idő rövide-re van szabva (1Kor 7:29), már csak kevés idő van hátra (1Pt 5:10), Jézus hamarosan visszatér (Jel 3:11; 22:7,12,20), közelebb van az üdvösség (Róm 13:10), és az Úr nem késik (Zsid 10:37). Mi több mint 100 éve teszünk bizonyosságot erről.

Nemsokára nagyon sok missziómunkára buz-dító felhívást fogtok hallani, talán többet, mint eddig. Meghívlak, hogy szeretettől indítatva mun-káljunk. „A köztetek lévő presbitereket kérem én, a presbitertárs” (1Pt 5:1), hogy adják tovább a missziós kezdeményezéseket. Isten művében szakemberekre, fiatalokra és idősekre, önkén-te-sekre, irodalmat terjesztőkre, orvosokra és taná-rokra van szükség, vagyis mindenkire. Bizonyára találtok szolgálatot magatoknak a következő hó-napok kampányai során. Kérlek, szánjátok rá ma-gatokat a jó cselekedetekre!

Szálljon áldás otthonaitokra és gyülekezetei-tekre! Hiszen „oly föld az, amelyre az Úr, a te Iste-ned visel gondot; mindenkor rajta függenek az Úrnak, a te Istenednek szemei az esztendő kezde-tétől az esztendő végéig” (5Móz 11:12). ■

Bibliográfia

- Marvin Moore: *Cât de curând inseamnă „curând”*, Viața și Sănătate Kiadó
- Laurențiu Florentin Moț: *Apropierea și întârzierea parusiei*, Adventus Egyetemi Kiadó
- Ellen G. White: *Jézus élete*, Advent Kiadó
- Ellen G. White: *Szemelvények Ellen G. White írásából*, 1. köt., Advent Kiadó
- Ellen G. White: *Az utolsó napok eseményei*, Advent Kiadó
- Ellen G. White: *Nearness and Delay of the Second Advent*, Manuscript Releases, 10. köt., 816. szám.

Aurel Neațu, a Romániai Unió elnöke

LEGYEN A 2025-
ÖS ÉV AZ ÚJRA-
SZENTELŐDÉS
ÉVE! NAGYON
SZERETNÉM,
HOGY EMBER-
KÉNT MINDENT
MEGTEGYÜNK
A SZÁZADOK
ÓTA VÁRT NAGY
ESEMÉNY, JÉZUS
MÁSODIK ELJÖVE-
TELE SIETTETÉSE
ÉRDEKÉBEN.

„MERT A NAPOK GONOSZAK...”

„Szörnyű idők”, „nehéz, áldozatokat követelő periódusok”, „rettenetes korszak”, „katasztrofális időszak”, „bizonytalan és veszélyes napok”. Hány ilyen és ehhez hasonló jelző hangzik el a mai helyzettel kapcsolatosan!

Vajon tényleg igaz, hogy a „napok gonoszak”, ahogy Ef 5:16 versében olvassuk? Megtörténhet, hogy az emberiség örökös vágyakozása a jólét után egyszerűen szertefoszlik ezekkel a kilátásokkal? Valóban annyira „gonoszak” lennének a napjaink?

Ha áttekintjük egyetlen nap híradásait vagy a sajtó főcímeit, ha elmerülünk az internet vagy a közösségi média örvényében, valóban kijelenthetjük: a „napok gonoszak”. Gyilkosságok, erőszak, rablás, megvesztegetés, légi katasztrófák, azonosítatlan vírusok, világjárványok, merényletek, klaszikus és hibrid háborúk, értelmetlen, tragikus balesetek, földrengések, aszály, árvíz, fegyveres konfliktusok és mindenféle erőszak, politikai korrupció... Valóban gonoszak a napok!

Viszont ha sikerül a mindennapok fölé kerekednünk, mit látunk? Hosszú vagy legalábbis középtávon milyen realista kilátások elé néz a világ? Mi várható az évtized végére, nem is beszélve arról, hogy mire számíthatunk a harmadik évezred első századának végén? Ha nem is teljesen sötét, de mindenképpen borúlátó kilátások elé nézünk.

Egyébiránt e megállapításban nincs semmi új. Már a bűn átkozott történelmének kezdetén születtek hasonló megállapítások: „És látá az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz” (1Móz 6:5).

Az ember a következő századok során is úgy értékelte, hogy a napok ugyancsak gonoszak: „Az én bujdosásom esztendeinek napjai százharminc esztendő; kevesek és nyomorúságosak voltak az én életem esztendeinek napjai” – jelentette ki Jákob az egyiptomi fáraó előtt.

Igen, a „napok gonoszak”, de van egy másik, a globálisnál sokkal átfogóbb, egyetemes, kozmikus, örök látásmód. A bibliai perspektíva szerint onnan, ahonnan Isten figyeli a történelmünket, ahonnan egy pontos cél felé irányítja a földi, katikusnak tűnő eseményeket, ezek a „gonosz napok” meglepő fényességben ragyognak.

Szeretném a figyelmet Máté evangéliumának csodálatos 24. fejezetére irányítani, amely e „go-

nosz napokat” az általános elképzelésekkel ellentétben váratlanul derűlátó módon mutatja be. A teljes fejezet Jézus Krisztus jövődöleseit tartalmazza azon eseményekkel kapcsolatosan, amelyek meghatározzák majd e föld történelmének utolsó napjait. A fejezet olvasásakor meglep, hogy milyen pontosan teljesednek a több mint 2000 évvel ezelőtt elhangzottak.

Íme, mit mond Jézus: „Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha. És ha azok a napok meg nem rövidítenének, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért meg rövidítenek majd azok a napok” (Mt 24: 21-22).

Igen, megrövidítenek a „gonosz napok”, és Jézus még hozzáteszi: „Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősei megrendülnek. És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig” (Mt 24:29-31).

Ezek kifejezetten jó hírek: Isten velünk van, és annak ellenére, hogy Sátán megnehezíti a napjainkat, Ő előkészíti a megmentésünket. A gonosz napok szabadulást és boldogságot vetítenek előre.

Ugye, milyen meglepő? Bár „a napok gonoszak”, mégis a bűnös embert szerető Isten irányítása alatt állnak. Ő nem engedi, hogy túlságosan elharapózzon a gonoszság, és megígéri, hogy e napok gonoszsága csupán előrevetíti a boldogság dicsőséges napjait, az igazi és örök aranykorszakot.

Igen, a „napok gonoszak”. Legyenek áldottak e „gonosz napok”, amelyeket hívók nemzedékei „csak távolról látva és üdvözölve, és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön” (Zsid 11:13), „várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsősége megjelenését” (Tit 2:13). ■

**FÉNYES
KILÁTÁSOK
VALERIU
PETRESCU**

HABÁR „A NAPOK GONOSZOK”, ISTEN ELLENŐRZÉSE ALATT ÁLLNAK, AKI SZERETI A BŰNÖSÖKET. NEM ENGEDI MEG, HOGY TÚLZOTTAN PRÓBÁRA TEGYENEK, ÉS MEGÍGÉRI, HOGY E NAPOK BOLDOG IDŐSZAK ELŐFUTÁRAI, EGY OLYAN ARANYKORSZAK HIRDETŐI, AMELY ÖRÖKKÉ TARTANI FOG.

Valeriu Petrescu, nyugdíjas lelkipásztor

„ATYÁM, ELJÖTT AZ ÓRA!”

„Ezeket beszélte Jézus; és felemelé szemeit az égre, és monda: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged” (Jn 17:1). Földi küldetését az Úr Jézus azzal kezdte, hogy megtérésre szólította fel az embereket, és betegeket gyógyított. Ettől a pillanattól kezdve a dolgok megváltoztak. A tanítványokkal folytatott egyik beszélgetése közben Péter elismerte és ki is jelentette, hogy Jézus a Messiás (Mt 16:16). Jézus ettől fogva kezdett beszélni nyíltan földi életének végső momentumairól (Mt 16:21). Vajon tárhatott volna

ELJÖTT AZ IDŐ, A MEGVÁLTÁSI TERV LEGKIEMLEKEDŐBB ESEMÉNYE BEKÖVETKEZÉSÉNEK ÓRÁJA. A VILÁGEGYETEM LÉTEZÉSÉNEK LEGMAGASZTOSABB PILLANATAIBAN A TEREMTŐ RÁD ÉS RÁM GONDOLT.

eléjük mélysegekre felfedezéseket is? Figyeljük meg Őt a felházban! Megmossa a tanítványok lábát, kenyeret és bort ad nekik, leleplezi árulóját, bátorítást nyújt, a késő éjszakában pedig az Atyára bízta őket. Eljött az óra...

A János 17. fejezetében található ima élénk tárja a Fiú Atyja iránti gondolatait. Megfigyelhetjük, hogy a világegyetem történelmének e mélyseges válságában mi foglalkoztatta leginkább az Istenséget. Az imából kitűnik az a hatalmas előjog, amiben Jézus a földi emberiséget részesítette. Atyjával beszélgetve a Fiú az emberiség oldalára áll: „Atyám, eljött az óra!” És ki-

jelentéséhez nem fűződik egyetlen birtoklásra vagy uralomra utaló melléknév sem. Jézus közvetlenül és nyíltan beszélget Atyjával. Nyilvános szolgálatának kezdetén így szólt az édesanyjához: „Nem jött még el az én óram” (Jn 2:4). Most viszont az ősidők óta elrejtett titok (Kol 1:26) elérte kiteljesedésének csúcspontját.

Ez az ima jelzi a három és fél évvel korábban keresztségével majd pusztai böjtölésével elkezdett nyilvános munkásságának végét. Már mindent elmondott, amit el kellett mondania, mindent megtett, amit megtehetett. Már csak egy dolog maradt hátra: a keresztség! Eljött az idő, a megváltási terv legkiemelkedőbb eseménye bekövetkezésének órája. A világegyetem létezésének legmagasztosabb pillanataiban a Teremtő rád és rám gondolt.

„Dicsőítsd meg a te Fiadat...”

Mit is takar ez a kérés? Az itt alkalmazott görög cselekvő ige¹ jelentése: *megdicsőíteni, megtisztelni, dicsőséget adni*. Azaz: *Atyám, dicsőítsd meg (magasztald) a Te Fiadat!* De mire utalhat itt Jézus? Régen, nagyon régen háború robbant ki a mennyben. A háború tétje pedig az volt, hogy kié lesz az Atya dicsősége. Az Atya hiába tette nyilvánvalóvá, hogy valójában hogyan is állnak a dolgok, Lucifer és a cinkosai nem voltak hajlandók azt elfogadni.

Sátán... sokkal magasabb tisztességre vágyott: arra, amit Isten az Ő Fiának adott. Irigykedett Krisztusra, és azt állította az angyalok előtt, akik oltalmazó kerubként tisztelték őt, hogy nem részesül abban a tisztességben, amely a pozíciójánál fogva megilletné őt (Ellen G. White: *The Review and Herald*, 1874. február 24.).²

Álnok vádaskodásaival azt sugallta, hogy Krisztus azt a pozíciót tulajdonította magának, ami valójában őt illeti meg, s ezzel Lucifer nagyon sok angyal elméjében elhíntette a kétely magvait (Ellen G. White: *The Educational Messenger*, 1908. szeptember 11.).

Álnok ténykedését Lucifer oly titokban végezte, hogy az alacsonyabb pozícióban szolgáló angyalok azt feltételezték róla, hogy ő a menny Ura (Ellen G. White: *This Day With God*, 256. o.).

A mennyben zűrzavar keletkezett: Ki is a menny igazi Ura? Ki az, aki egyenlő az Atyával? Egy ideig ezek a kérdések gyötörték az angyalok elméjét. Imájában Jézus így szólt: *Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat!* Elérkezett az óra, hogy véget vessen a világegyetemben és a földön a zűrzavarnak. Imájára a keresztség volt a válasz (Jel 5:11-13; 12:10).

Ilyen értelemben a Fiú megdicsőítése a következőket jelentette:

- ♦ Az Atya végérvényesen megerősíti Őt abban az elhatározásában, hogy örök életet akar adni azoknak, akik megismerik az Atyát és a Fiút (3. v.);

DICSŐÍTÉS A KERESZT ÁLTAL GEORGE SCHIOPU

A KERESZT A KÖLCSÖNÖS MEGDICSŐÍTÉS JELKÉPE. ÁLTALA NYILVÁNÍTTA KI ISTEN SZERETETÉT: AZ ATYA MEGDICSŐÍTTE A FIÚT, A FIÚ PEDIG AZ ATYÁT.

- ♦ Az Atya teljes mértékben elfogadja Fia áldozatát, és e legnagyobb áldozat folyamatába nem fog beavatkozni.

A pillanat jobb megértése érdekében az üdvtörténet egyik példáját szeretném használni, ami 1Mózes 22. fejezetében található. Ábrahám és Izsák három napon és éjszakán át utazott Mórija hegyéig. Az édesapa titokzatos hallgatásán túl Izsák rájön, hogy valami hiányzik:

- *Atyám!*
- *Igen, fiam!*
- *Íme a tűz és a fa, de hol van az áldozati bárány?*
- *Fiam, Isten majd gondoskodik az égő áldozatválasztó bárányról (1Móz 22:7-8).*

A 8. vers a következőképpen folytatódik: „És mennek vala ketten együtt.” Feltevődik a kérdés: Ki számára volt nehezebb ez az utazás, Ábrahám vagy Izsák számára? Aztán megérkeztek a kijelölt helyre. Megépítették az oltárt, majd eljött az igazság pillanata:

A kijelölt helyen felépítették az oltárt, és ráhelyezték a fát. Aztán Ábrahám reszkető hangon elmondta fiának Isten üzenetét... [Izsák] Gyengéden igyekezett könnyíteni atyja fájdalmán, és segítette, hogy erőtlen kezével odakösse az oltárhoz (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 152. o.).

„Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged!” A Mórija hegyén történt esemény alapján megértettem, hogy a Fiú ezzel az imájával segítette Atyja kezét, hogy véghez vigye az öröktől fogva lefektetett megváltási tervet:

Isten nem adta egyszerűen a Fiát harc nélkül halálra. A Mindenség Királynak csatát kellett vívnia és győzelmet aratnia, mielőtt eldöntötte, hogy a bűnös nemzedéket veszni hagyja, vagy inkább a Fiát adja szenvedésre érettük (Ellen G. White: Viața lui Isus, 6. o. [a magyar változatban [Jézus élete] hiányzik ez a bekezdés – a fordító megjegyzi.).

Láttam a drága Jézust, akinek arcán a részvét és szomorúság tükröződött. Nemsokára láttam, amint közeledett az Atyát körülvevő rendkívüli fényesség felé. Kísérő angyalom így szólt: „Meghitt beszélgetést folytat az Atyával.” Az angyalok látható szorongással várakoztak, amíg Jézus az Atyával tárgyalt. Az Atyát körülvevő fényes dicsőség háromszor zárta magába... Arckifejezése szelíd volt, minden zavartságtól és képtelentől mentes, jóakarattól és gyönyörűségtől ragyogott, amit szavakkal nem lehet kifejezni.

*Ekkor Jézus tudatta az angyali sereggel, hogy megnyitotta a menekülés útját az ember előtt. Elmondta nekik, hogy **könyörgött Atyjának**, és felajánlotta életét váltságul, hogy magára vegye a halálos ítéletet, hogy az*

ember bocsánatot nyerjen bűnére (Ellen G. White: A megváltás története, 42. o.).

Legalább három dolog fontos a Fiú megdicsőítésével kapcsolatosan:

- ♦ egészen a halálig alázkodott meg a bűnösökért;
- ♦ halála örök életet kínál fel a bűnösök számára;
- ♦ *Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világgal (2Kor 5:19).*

Atya és Fiú, együtt az ember megváltásáért hozott áldozatban mindvégig – micsoda áldozat! Micsoda ár éretted és érettem!

„... hogy a te Fiad is dicsőítsen téged”

Az Úr Jézus keresztje az Atya gondolatait tárja elénk. Halála – ez a titokzatos lépés – szintén az Atya és a Fiú jellemét tárja fel előttünk. A kereszt a kölcsönös megdicsőítés jelképe. Általa nyilvánítja ki Isten a szeretetét: az Atya megdicsőíti a Fiút, a Fiú pedig az Atyát. A Fiú bűnös világ iránti szeretete bemutatja az Atya irántunk táplált gondolatait. Az Úr Jézus áldozata a lehető legmagasztosabb módon mutatja meg, hogy mit jelent az, hogy „Isten a szeretet”. Ismerni az Atyát és a Fiút (Jn 17:3) a befogadást jelenti az Atya és a Fiú közösségébe, ahol megismerhetjük azt az áldozatkész szeretetet, amelyet emberi nyelven ki sem lehet fejezni. Így értjük és tapasztaljuk meg mélysegebben a következő kijelentést: „Hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek” (Jn 1:12).

Krisztus elhatározta, hogy végigmegy ezen az úton, és teljes mértékben megdicsőített. Ezáltal tette lehetővé teljes biztonságunkat (Jn 17:9-11), megszentelődésünket (Jn 17:17), egységünket (Jn 17:21) és üdvösségünket (Jn 17:3, 24). Azon az éjszakán, mielőtt győztesként elindult a Gecsemáné majd a Golgota útján, Jézus himnuszt énekelt, követőit pedig az Atyja karjaira bízta. ■

George Schiopu, Ótestamentum-szakos tanár, Adventus Egyetem

1. A δοξάζω (doxazó) igeidő felszólító módban levő aoristos; a δόξασόν (dóxasón) cselekvő igemódban ekképpen hangzik: Dicsőítsd vagy magasztald [a Te Fiadat]!

2. Az Ellen G. White idézetek a <https://whiteestate.org> honlapról származnak.

IGAZSÁG. SZERETET. EGYÜTTÉRZÉS.

A ROMÁNIAI ADRA KILÁTÁSAI ÉS 2025-ÖS KÖLTSÉGVETÉSE

Vasárnap, 2024. november 17-én került sor a Romániai ADRA általános taggyűlésére, melynek során elemzésre került a szervezet egyéves tevékenysége, valamint elfogadták a szervezet 2025-ös költségvetését.

A hivatalos közgyűlés során megszavazták az igazgatótanácsi döntéseket, az utóbbi két évre vonatkozó ADCOM fejlesztési stratégia jelentését, valamint a következő 5, illetve 10 évre szóló ADRA-stratégiákat (2024–2029/2034). Szó esett továbbá a Romániai ADRA havonta megtartott ülésein résztvevő 100 különleges meghívott hozzájárulásáról, az ország 14 városában megrendezett „Együtt az emberekért” kampányról, a Marketing- és Kommunikációs Osztály jelentéséről és a kilátásokról, a banki betétekkel kapcsolatos kö-

telező humanitárius előírásokról, valamint a hét logisztikai irányvonal fejlesztéséhez szükséges adminisztrációs lépésekről. Ugyanakkor jóváhagyásra kerültek a 2024–2025-ös időszakra vonatkozó ADRA projektek, kiemelten az „Iskolába akarok menni!”, a „Családi Erőszak Áldozataiért Központ – az ADRA-ház”, a „Reménység a vizek felett – Galac”, a „Reménység Spanyolországért”, „Reménység Ukrajnáért”, „Reménység Törökországért és Szíriáért” elnevezésű projektek, valamint az Emberi Erőforrások Osztály prognózisa és politikája a következő évre, és végül a 2025-ös költségvetés.

„Mint minden alkalommal, most is ugyanazon eszménykép köré sereglett egységes csapatot láthattunk, amely készen áll a nehéz helyzetben élőknek nyújtott tanácsadásra és támogatásra.

A ROMÁNIAI ADRA IGAZGATÓTANÁCSA

2024. 11. 17.

Aurel Neațu
elnök

Georget Pîrlitu
első alelnök

Robert Georgescu
alelnök

Ioan Feier
titkár

Robert Mandache
tag

Tiberiu Nica
tag

George Sbirnea
tag

Gabriel Ban
tag

Ștefan Tomoiagă
tag

Mihai Maur
tag

Gelu Poenariu
tag

Dorin Albu
tag

Violeta Pițurlea
tag

Adrian Dragomir
tag

A ROMÁNIAI ADRA REGIONÁLIS VEZETŐSÉGE

ADRA.ro / 17.11.2024 / Célunk úgy szolgálni az emberiséget,
hogy Isten akarata és terve szerint élhessünk egymás mellett.

Ez hozta össze ennek a csapatnak a tagjait, és ez az eszménykép áll ezeknek az embereknek az elszántsága, erőfeszítése és áldozatkészsége mögött. Az ADRA-csapat tagjai munkájának igazi hatására egyedül az örökkévalóság fog fényt deríteni” – nyilatkozta Georget Pirlitu az Unió titkára, a Romániai ADRA alelnöke.

A Romániai ADRA 2024–2025-ös időszakra vonatkozó tervei az ügynökség öt tevékenységi területére terjednek ki: gazdasági fejlődés, az alapvető egészségi és oktatási szolgáltatásokhoz való hozzáférés, a családi erőszak elleni küzdelem, a természeti katasztrófák áldozatainak nyújtott segítség és a hátrányos társadalmi kategóriák számára biztosított támogatás.

„A Romániai ADRA évről évre túlteljesíti céljait, a kihívásokkal szemben pedig stratégiai látásmódról és rugalmasságról tesz bizonyosságot. Humanitárius missziókat tudatosan vállalva, a 2025-ös évben is folytatjuk ambiciózus projektjeink gyakorlatba ültetését, és a nevünkhöz méltóképpen

(ADRA: Adventista Fejlesztési és Segély Ügynökség) életüket változtatunk meg. Szilárd alapokon nyugvó partneri kapcsolataink, amelyeket kiterjedt önkéntes- és szponzori hálózat támogat, lehetővé teszik, hogy reménységet és változást idézzünk elő a hátrányos, sebezhető közösségekben. A Romániai ADRA a keresztény értékekből ihletődve a fejlesztés katalizátoraként hirdeti a befogadást, és feltétel nélküli támogatást nyújt a rászorulóknak. Isten mellettünk áll, és meggyőződésünk, hogy minden ember számára egy jobb jövőt építhetünk” – nyilatkozta Robert Georgescu, a Romániai ADRA igazgatója.

Jelenleg zajló projektjeink közül az „Iskolába akarok menni!” évről évre dinamikusan fejlődik, nagyon sok a jelentkezőnk. A 2024–2025-ös időszakra 503 kiváló tanulmányi eredményeket elért diáknak hagytuk jóvá a támogatását. Ez az ADRA-projekt a fegyelmezett, szorgalmas, jó tanulmányi eredményeket elért, de hátrányos helyzetű családokból származó gyermekeket segíti.

„A Romániai ADRA ambiciózus projektjei, de különösen az európai alapokból finanszírozott célkitűzései révén továbbra is képes megváltoztatni a társadalom legsebezhetőbb rétegeinek életét. Kezdve az oktatástól és egészségügytől a közösségi fejlődésig és szociális gondozásig, ott avatkozunk be a folyamatokba, ahol a legnagyobb szükség van ránk. Minden egyes életbe léptetett projekt által egy igazságosabb és egyenlőbb társadalom kialakításához kerülünk közelebb, amelyben minden embernek joga van a méltóságos életvitelhez. Ezt tapasztalhattuk a Romániai ADRA legutóbbi vezetőtanácsi ülésén is.

A helyi hatóságokkal, nem kormányzati szervezetekkel és magáncégekkel fenntartott partneri kapcsolatok lehetővé teszik, hogy erősítsük a tevékenységeink társadalomra gyakorolt hatásait. Az önkéntesek és a gyülekezetek aktív részvétele létfontosságú a projektjeink sikere szempontjából. A Romániai ADRA sokkal több humanitárius szervezetenél, mivel olyan közösség, amely hisz a jóság erejében. Közös fenyesőbb jövőt építünk a következő nemzedék számára. A Romániai ADRA jobb jövőt épít!” – nyilatkozta Violeta Pițurlea, a Romániai ADRA igazgatótanácsának tagja.

AZ ÖNKÉNTESK ÉS A HELYI KÖZÖSSÉGEK AKTÍV RÉSZVÉTELE LÉNYEGES A TERVEK SIKERE SZEMPONTJÁBÓL. A ROMÁNIAI ADRA TÖBB MINT HUMANITÁRIUS SZERVEZET: OLYAN KÖZÖSSÉG, AMELY HISZ A JÓ CSELEKEDETEK EREJÉBEN. EGYÜTT EGY FÉNYESEBB JÖVŐT ÉPÍTÜNK A KÖVETKEZŐ NEMZEDÉK SZÁMÁRA.

KÖZPONTI IRODA ADRA.ro

Robert Georgescu
igazgató

Walter Creciuneac
adminisztrációs igazgató

Valentina Sturzu-Cozorici
programigazgató

Gabriela Istrate
projektmenedzser

Cristina Roșu
projektmenedzser

Alina Bordas-Mohorea
projektmenedzser

Alexandru Banu
projektmenedzser,
projektkoordinátor,
Dél-Erdély

Daniel Neacșu
projektmenedzser,
projektkoordinátor, Mun-
ténia és Dobrudza

Daniel Gomboș
projektmenedzser,
projektkoordinátor,
Dél-Erdély és Máramaros

George Mitroi
szociális asszisztens

Norela Costea
közbeszerzési szakértő,
menedzserasszisztens

Cristian Copoiu
menedzserasszisztens

Vasilica Mettler
önkéntes menedzser-
asszisztens, projektkoor-
dinátor, Dél-Erdély

Mihai Brașov
önkéntes menedzserasszisztens,
„Reménység a bevándorlóknak”
projektkoordinátor

A Romániai ADRA 1990-től leginkább olyan fejlesztési projekteket támogat, amelyek egy bizonyos terület teljes lakkosságát érintik. Az „Igazság. Együttérzés. Szeretet” jelmondatot választó humanitárius szervezet örömet és reménységet visz az általa támogatott emberek életébe, miközben egy reményteljesebb jövőt hirdet, és kiáll az emberi értékek és méltóság megőrzése mellett. Akkreditált szociális szolgáltatóként a Nemzetközi ADRA hálózatához tartozik, amely a Hetednap Adventista Egyház világszéles humanitárius szer-

vezete, egyben az egyik legkiterjedtebb hálózattal rendelkező nem kormányzati szervezet a világon. 118 országban van jelen, és saját működési filozófiája alapján az együttérzést gyakorlati megoldásokkal társítja, megszólítja a szükségben levőket, miközben nem tesz faji, etnikai, politikai vagy vallási különbséget emberek között, mivel *célja úgy szolgálni az emberiséget, hogy Isten akaratára és terve szerint élhessünk egymás mellett.* ■

Romániai ADRA

ROMÁNIAI ADRA

Igazság. Együttérzés. Szeretet

2024. 11. 27.

**A ROMÁNIAI ADRA
A KERESZTÉNY ÉRTÉ-
KEKBŐL IHLETŐDVE
A FEJLESZTÉS KATALI-
ZÁTORAKÉNT HIRDETI
A BEFOGADÁST, ÉS FELTÉ-
TEL NÉLKÜLI TÁMOGATÁST
NYÚJT A RÁSZORULÓKNAK.
ISTEN MELLETTÜNK ÁLL,
ÉS MEGGYŐZŐDÉSÜNK,
HOGY MINDEN EMBER
SZÁMÁRA EGY JOBB
JÖVŐT ÉPÍTHETÜNK.**

Monica Brinceanu
az Emberi Erőforrások
Osztály igazgatója

Denisa Calinciuc
gazdasági igazgató

Delia Fărămiță
közkapcsolati szakértő

Daniel Bota
projektkoordinátor,
Bánát és Körösvidék

Daniel Andrei
projektkoordinátor,
Olténia

Willy Cotruță
projektkoordinátor,
Moldva és Bukovina

Tanța Bebereche
könyvelő

George Grigore
az Emberi Erőforrások
Osztály referense

Mariana Roș
pszichológus

Bogdan Stănică
projektekt felelős
szakember

Marița Ionescu
mentorprogramokért
felelős szakember

Andrei Serebrian
fordító

Ruben Brinceanu
adminisztrátor

Liviu Rădulea
adminisztrátor

Luminița Lăutaru
az épületek és járművek
tisztaságáért felelős
szakember

AZ ADVENTISTA MÉDIAKÖZPONT MISSZIÓJA

„De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden pogányok között” (Mk 13:10).

Mi, az Adventista Médiaközpont munkatársai, tudatában vagyunk magasztos elhívásunknak, a hármas angyali üzenet (Jel 14) hirdetésének, ezért felelősségtudattal, hittel és lelkesedéssel válaszolunk a Magasságtól kapott elhívásunkra (Zsolt 7:18).

Minden nap arra törekszünk, hogy az összes sugárzott programunk révén a Vocea Speranței (Reménység Hangja) Rádióadó hallgatói, a Speranța (Reménység) TV nézői és mindazok, akik interneten vagy a különböző csatornákon, akár a Hope Discovery-n keresztül követnek bennünket, kapcsolódjanak a Szentíráshoz, fogadják el az igazságot, és Jézus Krisztus közeli eljövételének a tudatával éljék életüket.

Új kihívások

- ♦ Az Adventista Médiaközpont az Uniótól kapott felhatalmazása révén egy új kihívás előtt áll: a Sola Scriptura szervezettel karöltve megalapítani a Speranța (Reménység) Akadémia elnevezésű tanulmányozási központot. Az új kezdeményezés célja médiatartalmainkat megismertetni mindazokkal, akik követik a Biblia-tanulmányozó tanfolyamokat, vagy tanulmányozzák a Szentírással kapcsolatos különböző területeket;
- ♦ Az újonnan megalapított Innovációs Osztály rendeltetése egy videómegosztó alkalmazás beüzemelése, amely lehetővé teszi, hogy a saját

SperantaTV

vagy a Hope nemzetközi hálózatából átvett anyagok könnyebben elérhetőkké váljanak a fiatal nézők számára. A Hope Discovery továbbra is releváns tartalmakat gyárt az online tér számára;

- ♦ Az általunk használt technikai eszközök egy része elavult és helyettesítésre szorul; ezzel egy időben új technológiákra is szükség van, hogy lépést tarthassunk a média világának változósaival;
- ♦ Keressük a legjobb megoldásokat annak érdekében, hogy a nagy kábel- és internetszolgáltatók segítségével mielőbb HD-formátumban is sugározhatunk. Az Országos Audiovizuális Tanácstól már az őszi folyamán megkaptuk a HD- és digitális licenceket. Ezenfelül tényszerű elemzésnek (kiadások, hatékonyság) vetettük alá a műholdas sugárzás lehetőségét is;
- ♦ Az FM-frekvenciákon sugárzó rádióadók kiterjesztése, valamint a Botoșani, Iași, Piatra Neamț, Vatra Dornei, Maramarossziget, Medgyes, Nagyvárad és Tecuci városokban AM-frekvenciákon sugárzott adóink FM-frekvenciákra való áttérése, illetve újabb frekvenciasávok elnyerése (átvétel vagy versenytárgyalás útján). Ugyanakkor mindent megteszünk azon FM-frekvenciák 24/24 órás sugárzása érdekében, amelyeket jelenleg Bukarestben, Brassóban, Konstancán, Kolozsváron és Temesváron működtetünk.
- ♦ Az őszi alapított Online- és Marketing Osztály feladata célzott programokkal megszólítani a hallgatóságot, továbbá szeretnénk a működési filozófiánkkal összhangban levő reklámoknak is teret biztosítani, ami további anyagi bevételeket tesz lehetővé számunkra.

Műsorrács

- ♦ Olyan műsorokat vezettünk be a Speranța (Reménység) TV műsorrácsába, amelyek még inkább előtérbe helyezik a Bibliát, a már jól ismert produciókat pedig még céltudatosabban összekapcsoljuk a Szentírás igazságával. Televíziós újdonságnak számít egy ifjakkal szóló „valóságshow”, amelyet az őszi folyamán forgattunk a felsőmoécsi (Moieciu de Sus) „Respiro” Ifjúsági Központban, és amely a télen kerül sugárzásra. Szeretnénk továbbá egy jelnyelvet ismerő szerkesztővel kollaborálni, aki a siketek és nagyothallók számára is el-

érhetővé teheti az evangélium üzenetét. A hatalmas költségek ellenére igyekszünk jelen lenni az ország különböző helyein szervezett eseményeken, mert ismertetni szeretnénk az igazságot a maga összes megnyilvánulási formájában.

- ♦ A Vocea Șperanței (Reménység Hangja) Rádióadó műsorrácsa az őszi kezdődően apró lépésekkel elkezdett függetlenné válni a TV műsorrácsától, főleg olyan műsorokra összpontosítva, amelyek középpontjában a Biblia áll, természetesen az egészségügyi, nevelési és kulturális adásokat sem elhanyagolva.
- ♦ Mivel az online teret használó magyar nézőinkre is szeretnénk odafigyelni, létrehoztunk egy YouTube-csatornát, ahol megtalálhatók a magyar szerkesztőség munkatársai által készített műsorok.

A személyzet lelki és szakmai képzése, növekedése

- ♦ Létrehoztunk egy imatermet, amelyben – eleinte havi rendszerességgel – imádati alkalmakat tartunk a Médiaközpont belső és külső munkatársai, illetve önkéntesei számára, ezzel is elismerve, hogy munkánk a Nagy „Vagyok” kegyelmétől függ;
- ♦ Biztosítjuk a folyamatos továbbképzéseken való részvételt – a rendelkezésünkre álló költségvetés függvényében – mindazok számára, akik az Adventista Médiaközpontban alkalmazottként vagy önkéntesként munkát végeznek.

A fentiek figyelembevételével arra kérem a Magasságos Istent, hogy minden az Adventista Médiaközpont munkaközösségéhez tartozó személyt az egységre törekvő vágya hasson át, álljon készen a munkára, és érdekektől mentes személyes szolgálatot végezzen Istenért és egyházáért.

Messzemenő elismeréssel, az Úrban bízva,
Costi Gogoneață, az Adventista Médiaközpont igazgatója

JÉZUST HIRDETJÜK COSTI GOGONEAȚĂ

**NAPONTA ARRA
TÖREKSZÜNK,
HOGY MŰSO-
RAINK RÉVÉN
A HALLGATÓINK,
NÉZŐINK ÉS
MINDAZOK, AKIK
INTERNETEN VAGY
A KÜLÖNBÖZŐ
CSATORNÁKON
KÖVETNEK BEN-
NÜNKET, KAP-
CSOLÓDJANAK
A SZENTÍRÁSHOZ,
FOGADJÁK EL AZ
IGAZSÁGOT, ÉS
JÉZUS KRISZ-
TUS KÖZELI
ELJÖVETELÉNEK
A TUDATÁVAL
ÉLJÉK ÉLETÜKET.**

EGYSÉG ÉS BÉKESSÉG AZ EGYHÁZBAN

Berlin élete gyökeresen megváltozott 1961. augusztus 13-án: hirtelen egy 155 km hosszú határzár választotta el Nyugat-Berlint Kelet-Berlintonól, illetve Kelet-Németországtól. Egy éjszaka leforgása alatt 500 tonna szögcső zárta el a várost. Ezután elkészült a 3,5 méter magas, közel 45 ezer betonelemből épített fal, a monumentális fizikai akadály, amely sokak számára a szabadság végét jelentette.

A Berli Fal nem csupán egyszerű határvonal volt. A kelet-berliniek számára egyik napról a másikra megszűntek a szabad mozgás lehetőségei. Családok és barátok, akik addig szabadon látogathatták egymást, hirtelen elérhetetlenné váltak. Több mint tízezer ember nem tudta megközelíteni a munkahelyét. A Fal menti területen élők közül sokan úgynevezett „falbetegségtől” szenvedtek, melynek része volt a depresszió és sok esetben az alkoholizmus.

A kelet-német vezetés a falat „antifasiszta védőgátnak” nevezte, míg Nyugat-Berlinben inkább egy új koncentrációs tábor külső falaként értelmezték. A berlini események mögött azonban mélyebb motivációk is meghúzódtak, amelyek túlmutattak a politikai célokon. A falat a félelem, a gyűlölet és a büszkeség tartotta fenn. A különböző ideológiák közötti feszültség szította a határok fenntartását.

Falak az egyházban

A keresztény egyházak történetében is találkozunk falakkal, elválasztó vonalakkal és megosztottságokkal. A különböző keresztény csoportok közötti nézeteltérések olykor komoly, akár évtizedes szakadásokhoz is vezetnek, amelyeknek feldolgozása és gyógyítása hosszú ideig tartott.

Kutatásim során találkoztam a falak okozta válás fájdalmával és a visszatérés örömeivel. A falak nem mindig okoznak szervezeti szakadást, időnként a gyülekezeten belül a tagok közötti különböző kulturális hátterek és szokások miatt alakulnak ki. Az ilyen falak nem csupán az egyházakat és a közösségeket osztják meg, de lelki fájdalmakat is okoznak, és olykor a megbékélés és az újraegyesítés gyógyító erejére van szükség, hogy ezeket a válaszfalakat lebontsák.

A falak lerombolása: Isteni kegyelem és megváltás

Efézus 2. fejezetét tekinthetjük a Biblia egyik legfontosabb egységteremtő szövegének. Az apostol ebben a részben nem kevesebbre vállalkozik, mint hogy bemutassa: Isten terve az emberiség teremtése előtt is az egység és a megbékélés volt. E terv legszembetűnőbb bizo-

nyítéka pedig az egyház, amelyben minden etnikai, vallási és társadalmi határ megszűnik, hogy az emberek Krisztusban egy új, közös identitásra találjanak.

A legnagyobb fal, amely valaha létezett, az ember és Isten közötti elválasztó vonal volt, amely a bűn által épült ki. Efézus 2:1-3 szakasza szerint ezt a „bűnben halott” állapotot a világ szerinti életmód, a gonosz fejedelméhez való igazodás, az engedetlenség, valamint a test és az érzékek hajlamai szerinti élet jelenti.

Mit lépett Isten erre az állapotunkra? Mivel jött át hozzánk a falon?

Efézus 2:4-10 szakasza minden fenti jellemzőre ír egy Isten által kezdeményezett cselekményt: *szeretett, életre keltett, feltámasztott*, a mennyi világba *ültetett* és *megmutatta* a kegyelem gazdagságát. Más szavakkal, Jézus Krisztus átjött értünk a falon.

Amikor az ember elfogadja Isten munkáját, amit érte tett, annak mindig gyakorlati következményei vannak. Az átélt tapasztalat lenyomata kihat az ember és ember közti kapcsolatra is. A levél megírásakor ez egyáltalán nem volt egyértelmű, mivel a pogányok és zsidók között átjárhatatlan fal magaslott. Nagyon érdekes a fejezet struktúrája (2:11-22), amint lépésről-lépésre bemutatja a megváltás átélésének egyik leglátványosabb következményét: a zsidók és pogányok közötti megbékélést.

A zsidók és a pogányok közötti fal

Az apostol bemutatja azokat az akadályokat, amelyek az egység útjában álltak, és áthidalhatatlannak tűntek emberi szempontból:

1. Szakadék. Az ember Isten nélküli állapota, ami elszakította őt a mennyi állampolgárságtól, amiről az 1-10 versekben olvasunk. Az Isten nélküli állapot egymástól is elválaszt.

2. Szakadás. A zsidók és pogányok közötti etnikai és vallási különbségek elkülönülést eredményeztek. A megosztottság az ókori kultúra része volt. A zsidók kutyáknak nevezték a pogányokat. A másik oldalon a görögök az értelmesekeket (ami alatt magukat értették) megkülönböztették az összes többitől, akiket barbároknak neveztek.

3. Bálvány. „...úgynevezett körülmetéletlenek a körülmetéltek szerint, akik viszont azért nevezik magukat így, mert testükön emberkéz által körül vannak metélve” (2:11). A pogányokat körülmetéletleneknek nevezték, és ezzel megbélyegezték őket, mint akikkel nem lehet közösséget vállalni. Az itt használt „emberkéz által” kifejezést a Septuaginta a bálványok készítésével kapcsolatban használja (Ézs 2:18), és mindig szembeállítja Isten

munkájával. Isten ezt a jelet, mint szövetségének szimbólumát, ajándékként vagy eszközként adta, hogy megmutassa az emberiség iránti kegyelmét. A körülmételekkel valóban megkülönböztetést jelentett, de nemzeti büszkeségből túlhangsúlyozták, sokkal többre értékelték a külső jelet, mint a jelentését, és akadályt, bálványt faragtak, falat építettek belőle.

Milyen következményei lettek ennek a megosztottságnak?

„Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izráel közösségétől elkülönítve, és mint az ígért szövetségein kívül álló idegenek, reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban” (Ef 2:12).

1. Állampolgárság (politea) nélküliek. A pogányoknak nincs meg az állampolgársági (πολιτεία) kiváltságuk (12.v.), ami a gyakorlatban azt jelentette, hogy védelem és emberi jogok nélkül éltek, ezért nem vehettek részt Izrael nemzeti és vallásos életében.

2. Idegeneknek tekintették őket, „az ígért szövetségein kívül állók”-nak (ξένοι). Az idegent ellenségnek és törvényen kívülinek tartották, könnyebb volt őt megölni, mint megnevelni, csakhogy a bűnt kizárják maguk közül.

3. Isten nélkülieknek, ateistáknak (ἄθεοι) nevezték őket. Ez a kifejezés csak itt szerepel a Bibliában. A görög irodalomban olyan emberekre vonatkozott, akik megtagadták az istenek imádatát, illetve elutasították a pogány gyakorlatokban való részvételt. A zsidókat ugyanezen okok miatt a görög-római világban szintén ateistáknak nevezték.

A bemutatott három akadály és ennek három következménye alkotta a FALAT, amin emberi módszerekkel soha nem lehet átjutni. Ebben a helyzetben jött Krisztus, „az ő testében lebontotta az elválasztó falat” (Ef 2:14).

Mit tett Isten, hogy áttörje ezt a falat?

Efézus 2:14-17 szakasza szerint Isten négy cselekedettel válaszolt. Pál négy fő isteni cselekedetet emel ki, amely az egység alapját képezi:

1. Először is megbékéltette „mindkettőt Istennel” (Ef 2:16), és ismét megemlékezett mindkét félről, amint a 2:1-10 versekben is láttuk, mert egyformán szükségük van az üdvösségre, tehát nincs helye sem zsidó kiváltságnak, sem görög tudatlanságnak. Az egység az Istentől való üdvösség elfogadásával kezdődik, nem pedig a zsidók és a pogányok közötti megbékéléssel.

2. Másodszor, egy testet teremtett önmagában. Az egy test megteremtését sokféleképpen fejezi ki az apostol: „közel kerültetek” Krisztusban, a „két nemzetséget egygétette”, „a kettőt egy új emberré teremtette” (Ef 2:13-15). Az egy test a pogányok és zsidók egybeépített testére utal, amely az egyház. A teremtés nyelvezetét az egység isteni természetének bemutatására használja.

3. Harmadik cselekedetként „lebontotta” az elválasztó falat (Ef 2:14-15). Nincs az igeszakaszban semmi-

lyen felhívás, amit a tagokhoz intézne, hogy tegyenek valamit a fal eltávolítása érdekében, mert ez már végérvényesen megtörtént azáltal, hogy „a kereszt által megölte az ellenségeskedést” (Ef 2:16). Ennek eredményeként mindannyian ugyanazon az oldalon vannak, „Krisztusban” egyesülve (Ef 2:13).

4. A negyedik isteni cselekedet arról szól, hogy „békességet hirdetnek nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek” (Ef 2:17). Az egység tehát az Istennel való megbékélés eredménye, ezzel kezdődik, a többi csak következmény.

A négy isteni cselekedet négy eredményt hozott (Ef 2:19-22):

1. Az első eredmény a kettőből teremtett egy test, amely „növekszik” (Ef 2:21). A kifejezés egy élő szervezetre utal, amely folyamatosan fejlődik, soha nem statikus.

2. Isten cselekedetének második eredménye szintén kapcsolódik a növekedéshez, ezúttal egy épület felépítéséhez, amelyet az apostol „szent templomnak” vagy Isten „hajlékának” nevez (Ef 2:20-22). Ebben az épületben már nincs elválasztó fal, egy alapja van, Krisztus a sarokkő, a különböző részek pedig egymáshoz épülnek, „egybeilleszkednek”, ami az együttműködés gondolatát feltételezi.

3. A harmadik egy új státus megteremtése Isten családjában, egy olyan háztartás (οἰκείοι), ahol a keresztények a *familia Dei* tagjai, zsidók és pogányok egyaránt, ahol nincsenek többé idegenek és jövevények.

4. A negyedik eredmény a polgárjog Isten városában. Korábban az idegeneknek nem voltak jogaik, de most a városban (πόλις) ugyanazok a jogok illetik meg őket, mint a beleszületetteket.

Az üzenet aktualitása

Efézus 2. fejezetének üzenete ma is időszerű. A lelki élet különböző megnyilvánulásainak, irányzatainak, vitáinak lehetséges megoldása sem tudhat egységet teremteni. Az evangélium erőteljesebb átélése és hirdetése, valamint az Isten megváltó munkájában való több meg tapasztalás vezethet a Krisztusban való egységhez. A Krisztussal való igazi megbékélés nem jelenti a személyes vagy közösségi hibák szőnyeg alá söprését, sőt, kifejezetten megnyitja a szemet főként a saját hibákkal szemben, és arra készíti, hogy megtegye a harmadik mérőföldet is a másikért. Krisztussal megbékélt emberek nem tudnak konfliktusban maradni egymással. ■

A VÁLASZTÓFALAK LEBONTÁSA ŐSZ-FARKAS ERNŐ

AMIKOR AZ EMBER ELFOGADJA ISTEN MUNKÁJÁT,
AMIT ÉRTE TETT, ANNAK
MINDIG GYAKORLATI
KÖVETKEZMÉNYEI VANNAK.

Dr. Ősz-Farkas Ernő, adjunktus,
Adventista Teológiai Főiskola, Pécel

DÁVID – A MENNYBEN VAGY A POKOLBAN VAN?

DÁVID, ISTEN SZENTJE, AKIT AZ ORTODOX EGYHÁZ DECEMBER 26-ÁN ÜNNEPEL, NEM MENT FEL A MENNYBE, DE AZT SEM ÁLLÍTHATJUK, HOGY A POKOLBAN VAN, MERT NEM ODA KERÜLNEK AZ ÚR SZENTJEL.

Cselekedetek 2:34-35 verseiben olvassuk: „Mert nem Dávid ment fel a mennyországba; hiszen ő maga mondja: Monda az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobb kezem felől, míglen vetem a te elenségeidet lábaid alá zsámolyul.”

A Péter püünkösdi prédikációjának befejező részét képező igeszakasz tisztán és könnyen érthető, könnyen lefordítható üzenetet tartalmaz: halála-kor Dávid nem jutott a mennybe.

Amikor Dávid Zsoltár 16:10 versében lelken-dezve beszél Istenbe vetett hitéről, Péter azt állítja, hogy ő valójában Krisztus feltámadására utal: „Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban, és nem engeded, hogy a te szent ed rothadást lásson” (Csel 2:27). Péter emlékezteti a zsidókat, hogy Dávid meghalt, a sírja még közöttük van, tehát kétség nem fér hozzá, hogy Dávidnak enyészett lett a sorsa, amit egyetlen zsidó sem von kétségbe. És hogy még érthetőbb legyen, hozzáfűzi az írásunk elején idézett magyarázatot is: Dávid nem ment fel a mennybe, hanem az támadt fel és ment a mennybe, aki meghalt, de nem volt része enyészettben, vagyis maga az Úr Jézus Krisztus.

Amint említettem, a szöveg tisztán és könnyen érthető. Következésképpen mi is itt a kérdés?

Hová került Dávid, Izrael szentje a halála után? Jobban mondva, miért nincs Dávid a mennyben? Nagyon sok hagyományos keresztény vallás szerint halálakor az ember lelke vagy a mennybe megy fel, vagy a pokolba száll alá. Ezért is merül fel a kérdés, amit Péter Dáviddal kapcsolatosan megfogalmaz: Hová került Dávid a halála után? Az apostol kijelenti, hogy Dávid nem ment fel a mennybe, tehát nem lehet a mennyországban. Akkor talán a pokolban van? Ez megbotránkoztató eshetőség, és az összes keresztény reménységét is szertefoszlata: ha az Isten által szeretett ember, aki oly mély, valóságos és szemmel látható megtérési tapasztalatokat szerzett, mint Dávid, a pokolba kerül, akkor lehet-e még reménységem nekem, parányi, névtelen bűnösnek? Annak lehetőségével nem számolok, hogy Dávid talán a purgatóriumban van, mivel a Bibliából teljességgel hiányzik a purgatórium fogalma. Egyébként a szentek amúgy sem kerülnének a purgatóriumba. Mégis megtörténhet, hogy valamilyen módon Dávid lelke a mennyben legyen? Péter apostol félreérthetetlenül fogalmaz: „Dávid nem ment fel a mennyországba”. Nem cáfolhatom meg Pétert, mint ahogy egyetlen apostolt sem vonhatok kétségbe. Meg-

győződés, hogy a Biblia nem mond ellent önmagának. Ha ez megtörténne, semmissé válna.

Hogyan oldódik meg ez a kérdés? Vajon Illés lelke, Mózes lelke, Ábrahám lelke, a szegény Lázár lelke mind feljutott a mennybe, az oltár alá? Az itt említett bibliai példákat egy másik alkalommal fogjuk megvizsgálni, pillanatnyilag azonban maradjunk a Péter által kijelentett igazságnál: „Dávid nem ment fel a mennyországba.” Mint láthatjuk, a lélek halhatatlanságának hagyományos értelmezése összeférhetetlen a bibliai szöveggel, függetlenül attól, hogy milyen „fogásokat” próbálunk alkalmazni. Péter érthetően fogalmaz: Dávid, Isten szentje, akit az Ortodox Egyház december 26-án ünnepel, nem ment fel a mennybe, de azt sem állíthatjuk, hogy a pokolban van, mert nem oda kerülnek az Úr szentjei.

Mi a teendő? Engedjük meg, hogy a Biblia beszéljen és tanítson minket erről. A Szentírás szerint az ember, amikor meghal – akár jó volt, akár gonosz –, egyszerűen a holtak lakhelyére, vagyis a sírba kerül, teljesen tudattalan állapotban. Krisztus visszajövelekor a hívő halottak feltámadnak, és az élő üdvözültekkel együtt örökre Krisztushoz csatlakoznak, és egyik csoport sem előzi meg a másikat (1Thess 4:14-17). Krisztus visszajövele után 1000 évvel feltámadnak a gonoszok is, hogy elnyerjék büntetésüket, az örök pusztulást (Jel 20:5, 15). Pontosán ezt a valóságot mutatta be Péter is Dáviddal kapcsolatosan: a próféta Istenben bízott, illetőleg abban az igazságban, amit Isten kínál fel az embernek hit által. Tudta, hogy amikor bekövetkezik a halála, alászáll a sírba, és nem megy fel a mennybe; viszont a feltámadás napján, amikor az Üdvözítő visszajön, fel fog támadni és fel fog menni a mennybe, hogy az Úr hűségeseivel egyetemben elnyerje az örök élet jutalmát. Erről beszél Pál apostol is: „És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták

meg az ígéretet. Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak” (Zsid 11:39-40).

Következtetés

„Mert nem Dávid ment fel a mennyországba; hiszen ő maga mondja: Monda az Úr az én Uramnak: Ül az én jobb kezem felől, míglen vetem a te ellenségeidet lábaid alá zsámolyul” (Csel 2:34-35).

Halála után Dávid nem került a mennybe. „Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban, és nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson” (Csel 2:27).

Dávid ki lett téve az enyészetnek. Mi is itt a kérdés? Hová jutott Dávid a halála után?

Dávid nem ment fel a mennybe, következképpen nem lehet a mennyországban. Akkor tehát a pokolban van? Nem vonhatom kétségbe Péter szavait.

A lélek halhatatlanságának hagyományos magyarázata nincs összhangban a Bibliával. Halála után az ember a sírba száll, és semmiről sem tud. Krisztus visszajövelekor a halott igazak feltámadnak – „nem előzzük meg azokat, akik elaludtak” (1Thess 4:14-17). A hitetlenek pedig szintén feltámadnak, hogy aztán örökre elpusztuljanak (Jel 20:5, 15).

Dávid próféta Istenben bízott. Alászállt a sírba, de amikor majd visszajön az Üdvözítő, fel fog támadni.

„És mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet. Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak” (Zsid 11:39-40). ■

Gabriel Işvan, a Munténiai Egyházterület titkára

**BIBLIAI
IGAZSÁG
GABRIEL
IŞVAN**

DÁVID TUDTA, HOGY AMIKOR BEKÖVETKEZIK A HALÁLA, ALÁSZÁLL A SÍRBA, ÉS NEM MEGY FEL A MENNYBE; VISZONT A FELTÁMADÁS NAPJÁN, AMIKOR AZ ÜDVÖZÍTŐ VISSZAJÖN, FEL FOG TÁMADNI ÉS FEL FOG Menni A MENNYBE, HOGY AZ ÚR HŰSÉGESEVEL EGYÜTT ELNYERJE AZ ÖRÖK ÉLET JUTALMÁT.

**AZ TÁMADT FEL ÉS MENT
A MENNYBE, AKI MEGHALT,
DE NEM VOLT RÉSZE
ENYÉSZETBEN, VAGYIS MAGA
AZ ÚR JÉZUS KRISZTUS.**

„HANEM VESZTEK ERŐT”

**HA A SZENTLÉLEK
AZ ERŐ KÖZVETÍ-
TŐJE, MIÉRT NEM
SZOMJÚHOZZUK
A LÉLEK ADO-
MÁNYÁT? MIÉRT
NEM BESZÉLÜNK
ERRŐL, ÉS MIÉRT
NEM TESSÜK
IMÁINK ÉS PRÉ-
DIKÁCIÓINK
TÁRGYÁVÁ? AZ ÚR
KÉSZÉGESEBBEN
ADJA SZENTLELKÉT
AZOKNAK, AKIK
NEKI SZOLGÁL-
NAK, MINT AHOGY
A SZÜLŐK ADJÁK
GYERMEKEIKNEK
AJÁNDÉKAIKAT.**

Azt szokták mondani, hogy a „hatalom meg-
ront”, és ez a kijelentés elsősorban a politi-
kai hatalomra vonatkozik. Van azonban egy
olyan hatalom, amely nem ront meg, hanem ne-
mesít. Ilyen a Szentlélektől áradó erő, amely fel-
lett kínálva számunkra. Íme, néhány ígélet e te-
kintetben:

„És én kérem az Atyát, és más Vigasztalót ad
néktek, hogy veletek maradjon mindörökké.
Az igazságnak ama Lelkét: akit a világ be nem
fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt;
de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és ben-
netek marad” (Jn 14:16-17).

„Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én
nevemben küld az Atya, mindenre megtanít
majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat,
amiket mondtam néktek” (Jn 14:26).

„Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, akit én
küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke,

aki az Atyától származik, az tesz majd én ró-
lam bizonyosságot” (Jn 15:26).

„De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, el-
vezérel majd titeket minden igazságra. Mert
nem ő magától szól, hanem azokat szólja, ami-
ket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti
néktek” (Jn 16:13).

Jézus volt a menny ajándéka az emberiségnek,
és erre utalnak az alábbi szövegek is:

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú ada-
tik nekünk, és az uralom az ő vállán lészen,
és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak,
erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békes-
ség fejedelmének!” (Ézs 9:6).

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő
egyszülött Fiát adta” (Jn 3:16).

„Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az
Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja

néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet” (Jn 4:10).

Jézus, a menny nagy Ajándéka eljött az emberiség megmentése érdekében, és megígérte akkori majd későbbi tanítványainak a nagy mennyei AJÁNDÉKOT, aki hozzá hasonló lesz, és Őt képviseli a földön. A Szentlélek az Atya (Jn 14:16-17) és a Fiú nagy ajándéka (Jn 15:26).

Íme, két igever, amely „ajándék”-nak nevezi a Szentlelket. Mindkettő Péter apostoltól származik. Az első egy ígértet, a második pedig egy feddés. Pünkösdkor így szólt hallgatóságához az apostol:

„Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára; és veszitek a Szentlélek AJÁNDÉKÁT” (Csel 2:38).

Majd ezt mondta a samáriai Simonnak:

„A te pénzed veled együtt vesszen el, mivel azt gondoltad, hogy az Istennek AJÁNDÉKA pénzen megvehető” (Csel 8:20).

A Szentlélek ajándéka létfontosságú a hívő ember számára. Jelenléte az egyén életében elsősorban megtermi a Lélek gyümölcsét, amely magába foglalja a keresztény jellemtulajdonságokat (Gal 5:22-23), másodsorban pedig felruhazza a hívőket lelki ajándékokkal (1Kor 12:4-11, 28-30; Ef 4:11-15) „a szentek tökéletesbítése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére” (Ef 4:12).

Harmadsorban pedig a Szentlélek teszi képessé őket az evangélium hirdetésére:

„Hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig” (Csel 1:8).

A Szentlélek nem hagyja magukra a hívőket a szolgálatban, hanem velük együtt munkálkodik:

„És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel!” (Jel 22:17).

„Isten új életet tud lehelni mindenkibe, aki őszintén szolgálni kívánja Őt. Az oltárról vett égő parázssal meg tudja érinteni az ajkakat, ékesszólóvá téve őket magasztalására. Ezek hangja hatalommal lesz átítatva, hogy hirdessék Isten szavának csodálatos igazságait. A dadogó nyelvet megoldja, a félnéket megerősíti, hogy bátran bizonyosságot tegyenek az igazságról. Segítse meg népét az Úr, hogy meg-

tisztítsa lelki templomát minden szennytől, s olyan szoros kapcsolatot tartsanak fenn vele, hogy részesüljenek a késői esőben, amikor az Úr kitölti azt” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1055. o.).

Odajutottunk, hogy a világ léte, működése jelentős mértékben az elektromos áramtól függ. Vannak helyek, ahol létszükséglet a légkondicionáló berendezés, a forró hőségben bekövetkezett áramkimaradás – főleg a gyermekek és az idősek számára – elviselhetetlen következményekkel jár. Az elektromos áramot az amerikai ember „power”-nek, azaz „erő”-nek mondja. Látjátok, milyen fontossággal bír a fizikai erő? Csak hogy ennek az „erőnek” egyedül itt, a földi, mulandó életben vehetjük hasznát. A kizárólag Istentől és a Szentlélektől származó lelki erő hiánya azonban katasztrofális, örök következményekkel jár.

Mielőtt elolvassánk az utolsó ihletett idézetet, emlékezzünk Jézus Urunk egyik ígértetére: „Ha azért ti, gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik” (Lk 11:13).

„Ha tehát a Szentlélek az erő közvetítője, akkor miért nem éhezünk és szomjúhozunk a Lélek adományát? Miért nem beszélünk erről, és miért nem tesszük imáink és prédikációink tárgyává? Az Úr készségesebben adja Szentlelkét azoknak, akik neki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermekeiknek ajándékaikat” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 50. o.).

Mélyüljünk el az egyik énekünk első versszakában, és e szavak visszhangozzanak szüntelen a szívünkben:

„Isten Lelke, erőt adj, / hogy járjunk engedelmesen! / Hangod, ha a hitünk elfogy / eleséstől őrizzen! / Te, ki hajdan Igét adtál, / prófétákat ihlettél, / tanítványok ősi útján / igazságban vezessél!” (*Adventista énekeskönyv*, 147. sz.).
Ámen! ■

A SZENT- LÉLEK STEFAN RADU

A SZENTLÉLEK
AJÁNDÉKA LÉT-
FONTOSSÁGÚ
A HÍVŐ EMBER
SZÁMÁRA. JELEN-
LÉTE AZ EGYÉN
ÉLETÉBEN ELSŐ-
SORBAN MEG-
TERMI A LÉLEK
GYÜMÖLCSÉT,
AMELY MAGÁBA
FOGLALJA
A KERESZTÉNY
JELLEMtulajdon-
SÁGOKAT, MÁSOD-
SORBAN PEDIG
FELRUHAZZA
A HÍVŐKET LELEK
AJÁNDÉKOKKAL
AZ EVANGÉLIUM
HIRDETÉSÉRE.

Dr. Ștefan Radu, nyugdíjas lelképásztor, Egyesült Államok

VALLÁSI ÖSSZETŰZÉS AZ ÓKORBAN: MONOTEIZMUS VAGY POLITEIZMUS

Egy ember elmenekül otthonról, hogy mentse az életét. A testvére halálosan meggyűlöli őt, és fogadalmat tesz, hogy egy napon megöli. Az idős, elgyengült édesapa már semmit sem tehet. Az édesanya gyászol, és nem tud hatni boszút forraló fiára. Egyedüli megoldásként a menekülés marad, minél távolabb, minél ismeretlenebb helyre.

Szőkevényünk vallásos, hívő ember. Másik problémáját a lelkiismerete okozza. Büntudat gyötri a testvére gyűlölete miatt, és bántja a lelkiismerete azért, amit tett. A hívő ember számára a büntudat a legsúlyosabb teher. Futásának első éjszakáján nem is merészkedik betérni emberi településre. A környéken jól ismerik őt és a családját, ezért nem tudná elviselni a szomszédos népek kérdezősködését, elhatározza tehát, hogy a mézőn éjszakázik. Ez nem jelentett gondot, hiszen meleg, derűs éjszaka volt. Azt hiszem, lefekvés előtt különleges, könnyekkel áztatott, vallomásokkal tűzdelt imát mondott, és kérte Istent, hogy bocsásson meg neki, és kínálja fel számára a megbocsátás bizonyítékát.

Párna helyett sokszor bizonyul kényelmesebbnek egy kő, és a szabad ég alatt néha kellemesebb aludni, mint takaró alatt. Emberünk nyugodtan alszik, hiszen Isten kezébe helyezte életét. Az éjszaka folyamán álmot lát: egy létrát, amely a fejénél kezdődik és a magasba tör, felér az égig, angyalok járnak fel-alá rajta, és a létra tetejéről Isten néz le rá jóindulatúan. Azt hiszem, az örömtől nem tudott tovább aludni. Megértette az üzenetet:

Isten kinyújtotta a karját felé, és meghívta, hogy a létrán kapaszkodjon fel hozzá.

Mi a vallás?

A „vallás” (religio) kifejezés a latin *relegare* szóból ered, amelynek jelentése: kapcsolat létesítése Isten és ember között; kozmikus híd, amelyen keresztül az ember visszatérhet Istenhez. Figyeljük meg, hogyan próbálták elképzelni az emberek ezt a hidat. Lássuk, hogyan gondolkoztak az ókori vallásalapítók az Isten és ember közötti kapcsolatok helyreállításáról és a halhatatlanság elnyeréséről.

a) Vallási téren a babilóniaiak bizonyultak a legleleményesebbnek, és ők adták a világnak az alapmodellt. A vallási élet központját a zikkurat, vagyis a bibliai Babelben található toronytemplom képezte. Három vagy hét szintje volt, és a legfelső szinten helyezkedett el a város istenségének szentélye. Minden egyes városnak megvolt a sajátos istene. A zikkurat tetejére csak a királynak volt joga felmenni, hogy megtudakolja az istenek akaratát, egyedül ő ismerhette az adott istenség igazi nevét. A pap-király aztán közölte népével az istenség akaratát, nem melleleg pedig ugyancsak ő vitte népe problémáit az istenek elé. A pap-királyt nevezték az istenek vikáriusának, földi helytartójának.

b) Az ókor második legnagyobb civilizációja az egyiptomiaké volt. Teljes filozófiájukat és vallásukat kőbe vésték, ezért szinte sértetlenül maradt fent, és napjainkban is megtekinthető. Az egyiptomiak hittek a lélek halhatatlanságában, ám csak

A „VALLÁS” (RELIGIO) KIFEJEZÉS A LATIN RELEGARE SZÓBÓL ERED, AMELYNEK JELENTÉSE: KAPCSOLAT LÉTESÍTÉSE ISTEN ÉS EMBER KÖZÖTT.

azzal a feltétellel, ha a sír fölé egy piramist építenek. A piramisok a legcsodálatosabb egyiptomi monumentumok. A Kr. e. 2750 és 2350 között épült nagyjából 80 piramis általában fáraók sírjait rejtje. Ezenkívül vannak kisebb piramisok is, sőt még a szomszédos népek is átvették a piramisépítés szokását a sírok fölé, ahogy mi is keresztet helyezünk a sírhantra.

A piramisok feltalálója egy Imhotep nevű építész és pap volt, akit az egyiptomiak később félistennek léptettek elő. Ő építette az első piramist, a Dzsószert hozzávetőleg Kr. e. 2750-ben. Mit állított Imhotep? Az egyiptomiak által Rának nevezett Nap volt a legfőbb istenség, amely fénnel, meleggel és étellel látta el az embereket. Ez az istenség a napsugarak révén jött le a földre, és az elhunyt ember lelke szintén a napsugarak révén térhet vissza Rához. A piramis és az obeliszk valójában napsugarak, kozmikus hidat képeznek föld és ég között, ezért is nevezték Imhotepet Pontifex Maximusnak, vagyis nagy hídépítőnek.

c) A legösszetettebb és legrealistább vallási rendszert a zsidók hozták létre. Egyetlen Istent imádták, amely nem csupán egyetlen város vagy nép istene volt, hanem a mindenség és minden nép Istene. Azt hangoztatták, hogy erőteljes, élő és személyes kapcsolatot ápolhatnak Istenükkel, amit hitnek neveztek el, mivel több a vallásnál. Hittek abban, hogy visszatérhetnek Istenhez, és az örök életet csak megtérés és hit útján szerezhetik meg. Ennek legszebb példája a Jákob álmában látott létra. A létrán angyalok járnak fel és alá, így tartva a kapcsolatot Istennel, és Isten az, aki kezdeményezi az ember helyreállítását és megmentését.

Mi a különbség a zsidók bibliai vallása és az ókori többistenhívő vallások között? A biblikus vallásban az ember semmit sem tehet üdvössége érdekében, mivel csak Isten nyújthat neki bűnbocsánatot és üdvösséget. Csak az isteni jószágba és igazságosságba vetett hit által részesül a megváltásban.

A politeista vallásokban sok az istenség, mindenik a maga „szakterületén”, ezért több istent kellett imádni. Ezek az istenek szeszélyesek, bosszúállóak, kegyetlenek, erősek, ezért csak úgy nyerhették el a jóindulatukat, ha ajándékokkal, áldozatokkal kedveskedtek nekik, szélsőséges esetben pedig a legnagyobb áldozat, emberi, legfőképp gyermekek feláldozása is szükségessé válhatott.

Nyilvánvaló tehát a különbség: a zsidók Istene jóságos és igazságos, nem kell Őt kiengesztelni, csak hinni kell benne és hozzá kell imádkozni. A pogányok istenei viszont szeszélyesek, és az emberek azt hitték, hogy csak egyre nagyobb áldozatokkal tudják kiengesztelni őket. Mindezek különböző szertartásokban, áldozatokban, csonkításokban, böjtölésekben vagy zarándoklatokban valósult meg.

A monoteizmus a kinyilatkoztatás vallása. A zsidók Istene kinyilatkoztatta önmagát, törvényeket, parancsolatokat és előírásokat adott. A zsidók látták a Sínai-hegyet körülvevő tüzet, mennydörgésként hallották az Úr hangját, végül pedig Mózes két kőtáblával jött le a hegyről, amelyekre Isten az ujjával írta rá a Tízparancsolatot. Az isteni rendeletek felőlelték a társadalmi élet minden vetületét: az erkölcsi törvényeket; a ceremóniális törvényeket; az egészségügyi, polgári és büntetőjogi törvényeket. Mindezek írott formában jelentek meg a Sínainál, és képezték a szent Könyv, a Biblia alapját, viszont már sokkal korábban léteztek, ahogy azt 1Móz 26:5 verse is igazolja: „Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet.” Ezeket az alapelveket Krisztus is elismerte, amikor kijelentette: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek eltörlésére... hanem inkább, hogy betöltssem” (Mt 5:17).

**MENNYEI
LÉTRA
TRAIAN
ALDEA**

**JÉZUS KRISZTUS
AZ EGYEDÜLI
KÖZBENJÁRÓ, AKI
AZ IMÁDAT AZ
ATYA ISTEN ELÉ
VISZI, HOGY MEG-
HALLGATÁSRA
TALÁLJON. JÁKOB
LÉTRÁJA VALÓJÁ-
BAN MEGHÍVÁS
MINDEN BŰNÖS,
MENEKÜLŐ,
MAGÁNYOS, MEG-
FENYEGETETT
ÉS ÖSSZEZAVA-
RODOTT EMBER
SZÁMÁRA, HOGY
KÖZELEDJEN
ISTENHEZ.**

A többistenhit nem tartalmaz kinyilatkoztatást, sem szent könyvet, sem erkölcsi, sem ceremoniális vagy egészségügyi törvényeket. Általában szertartásokra, ceremóniákra, az istenségek szobraira meg az istenek cselekedeteire épül, és ha lehet, minél több, minél magasabb és észszerűtlenebb eljárásokra: öncsonkításokra, ordításokra, szélsőséges megnyilvánulásokra, gyermekáldozatokra. A politeista vallás hívei folyamatosan versengenek egymással azt bizonygatva, hogy melyik istenük hatalmasabb. Ha megnyertek egy csatát, a legyőzött város istenét magukkal hurcolták saját panteonjukba, vagy megcsonkították, azt hangoztatva, hogy már semmire se való.

**TE MAGAD SEMMIT
SEM TEHETSZ
AZÉRT, HOGY
ELNYERD A BŰN-
BOCSÁNATOT ÉS
AZ ÖRÖK ÉLETET.
ÜLJ LE JÁKOB
MELLÉ, IMÁDKOZZ
ÚGY, AHOGY Ő
IMÁDKOZOTT, ÉS
AKKOR A MENNYEI
LÉTRA LEERESZ-
KEDIK AZ ÉGBŐL,
HOGY VISSZATÉR-
HESS ISTENEDHEZ.**

A többistenhívőket félelem és rettegés jellemzi, amelyhez a zsidók Istenével szembeni gyűlölet és ellenségeskedés társult. Gyakran próbálták legyőzni vagy meggyalázni Őt, vagy a saját isteneik közé sorolni. Erre az egyik legékebb példa Egyiptomban a Nílusnál zajló csata.

A zsidók az egyiptomiak rabszolgái voltak, akik azt hitték, hogy az ő Istenük a leggyengébb. Mózes arra kérte a fáraót, hogy engedje el a zsidókat a pusztába, ahol imádkozhatnak Istenükhöz és áldozatot mutathatnak be, amit az egyiptomiak megvetettek. A fáraó jellemzően hitetlen választ adott: „Kicsoda az Úr, hogy szavára hallgassak, és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az Urat és nem is bocsátom el Izráelt” (2Móz 5:2). A Nílusnál zajló csata az első nagy összecsapás volt két különböző vallási rendszer, az egyiptomi politeizmus és a zsidó monoteizmus között. Az egyiptomi vallásnak volt már régisége, fejlett kultúrája, kiterjedt állami hatalommal és halhatatlan istenségek hírnevével rendelkezett. A zsidók vallásának viszont csak egy támpontja volt: Isten karja. A zsidók fegyver, összecsapás és diplomáciai tárgyalások nélkül szabadultak ki az egyiptomi fogságból, hogy egy különleges népet alapítsanak kizárólag Isten hatalmas karja által.

A zsidók Istene csapásokkal sújtotta az egyiptomiakat. A varázslók tehetetlenül állva elismerték: „Az Isten uja ez.” A fáraó is tehetetlen, akit természetet igazgató istenként tiszteltek, amikor a víz vérré változik, három napig sötétség uralkodik, az emberek kélyekkel telnek meg, az állatok elhullnak, és különféle csapások következnek be. Végül, amikor a tizedik csapás során meghalnak az elsőszülöttek, a fáraó elengedi a népet. A Nílusnál zajló csata a zsidók Istenének, az egyedüli igaz Istennek az erődemonstrációja volt, ami bebizonyította, hogy isteneik semmit sem érnek, hiszen csak emberi elme szüleményei.

A pogányság monoteizmus elleni hadviselése az egyistenhit győelmével zárult.

Az ókori Közel-Keleten és a mediterrán térségben az emberek elfordultak a többistenhittől, és egyis-

tenhívó keresztényekké vagy muzulmánokká váltak. A küzdelem mindezek ellenére is folytatódik, mivel a régi istenek szobrai visszatérnek a templomokba, s az igazi lélek és igazság általi hit helyét átveszik a szentképek. A keresztények azt hiszik, hogy cselekedeteik által nyerhetik el a bűnbocsánatot és az üdvösséget, hogy bűnbocsátó cédulákra és böjtölésekre van szükségük, ezért hozták létre a haszontalan cselekedetek és áldozatok vallását. Azt hiszik, hogy a szentek amolyan közbenjárók, akiket imádni kezdenek, hogy elősegítsék az Istennel megszakadt kapcsolat helyreállítását; és meggyőződésük, hogy szükségük van a papi szertartásokra és szentségekre, hogy Isten elé járulhassanak.

Barátom, a te Istened közel van hozzád. Ő lenyújtott a földre egy létrát, amelyen angyalok járnak fel alá, hogy segítséget, oltalmat és vezetést nyújtsanak számodra az igazság útján. Kinyilatkoztatja magát az Igében, a Bibliában, álmok és a gondviselés, valamint a lelkiismeret hangja által, amely vagy vádol vagy felment. Ha odafigyelsz és elvonulsz a belső szobádba elmélkedni és imádkozni, meg fogod hallani a kedves, hívó hangot: „Füleid meghallják a kiáltó szót mögöttem: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajoltok” (Ézs 30:21).

Isten örömmel bocsát meg, ha megloptad a testvéredet, hazudtál édesanyádnak, vagy megcsaltad az élettársadat. Ha úgy érzed, hogy menekülnöd kell a félelem vagy a szégyen miatt, ne ess kétségbe, imádkozz! Isten létrát fog állítani közéd és a menny közé, hogy fölemeljen. Nincs szükséged más közbenjáróra, senkinek sem kell közbenjárnia érted. Jézus Krisztus az egyedüli Közbenjáró, aki az imádat az Atya Isten elé viszi, hogy meghallgatásra találjon. Jákob létrája valójában meghívás minden bűnös, menekülő, magányos, megfenyegetett és összezavarodott ember számára, hogy közeledjen Istenhez. Ne tétovázz, kezd el felkapaszkodni a létrán, mert rendelkezésedre áll a lehetőség, hogy visszatérj mennyei Atyáddhoz, Istenhez!

Ha beismered vétkeidet, és készen állsz fokról fokra felkapaszkodni a mennyei létrán, lelkiismereted megtisztul, és boldog lesz az életed. Más út nem vezet a mennybe! Te magad semmit sem tehetsz azért, hogy elnyerd a bűnbocsánatot és az örök életet. ÜlJ le Jákob mellé, imádkozz úgy, ahogy ő imádkozott, és akkor a mennyei létra leereszkedik az égből, hogy visszatérhess Istenedhez. Mindenik civilizáció megpróbált hatalmas és drága emlékműveket emelni, amelyek révén megkísérelte a visszatérést Istenhez, de mindezek csupán múzeumi tárgyak maradtak. Isten viszont lenyújtott egy létrát a mennyből, elküldte az Ő Fiát, hogy utat nyisson, és meghívást intézzen hozzád: „Gyere!” ■

KÜZDŐ EGYHÁZ *VERSUS* GYŐZEDELMES EGYHÁZ

I. RÉSZ

Az utóbbi időben egyre több támadás éri az Adventista Egyházat, ami zavart kelt, bizalmatlanságot, lázadást, végül pedig szakadást okoz. Nem kellene csodálkoznunk azon, ha ezek a támadások az egyházon kívülről, a társadalomból vagy más vallási szervezettől származnának, csak hogy sajnos olyanok indítják a leghevesebb támadásokat ellene, akiket a testvéreinknek tartottunk vagy tartunk. A helyzet kényes, mivel meg kell állapítanunk, hogy mindez a reform, a jóra törekvő változás, az egyházat minden rossztól, helytelenőtől való megtisztítás jegyében történik.

Való igaz, hogy az egyház összességében nem az, aminek lennie kellene. Az is igaz, hogy az idők során egyházunk követett el hibákat. De vajon ez azt jelenti, hogy emiatt Isten elfordult tőle? Ha az Adventista Egyház – amelyet Isten hozott létre egy profetikai időpontban – még mindig nem tökéletes, vajon még Isten oltalma alatt áll? Korunk önjelölt hírnökei határozott nemi válaszolnak erre a kérdésre. Viszont a Biblia és a Prófétaág Lelkének írásai bemutatják a valóság igazi arcát úgy, ahogy azt Isten látja. Azt szeretném, hogy mi is az Ő szemén keresztül lássuk a valóságot.

Mivel gyakran elhangzik az elvárás, miszerint Isten egyházának tökéletesnek kell lennie,

helyénvaló feltennünk a kérdést: Volt-e valaha is tökéletes Isten egyháza? Ha figyelmesen olvassuk az evangéliumokat és az Újtestamentum többi könyvét, megfigyelhetjük, hogy az egyház még a legvirágzóbb éveiben is gyenge volt, tele hibákkal, és esendő emberek alkották. Az első gyülekezet magját a 12 tanítvány alkotta, akit maga Jézus választott ki egyénileg, róluk viszont távolról sem jelenthetjük ki, hogy tökéletes jellemmel rendelkeztek. Elég csupán néhány helyzetet felidézünk. Amikor Jézust kiutasították az egyik samaritánus faluból, Jakab és János tüzet akart lehozni az égből a településre, mint Illés, amire Jézus kijelentette, hogy valójában nem tudják, milyen lélek lakik bennük (Lk 9:51-56). Bizonyára nem a Szentlélek!

Amikor Péter feddő szavakkal illette Jézust, mert a szenvedéséről és a haláláról beszélt, az Úr megdöbbentő módon megdorgálta őt: „Távozz tőlem, Sátán!” (Mt 16:21-23). Ki beszélt tehát Péteren keresztül? Még az utolsó vacsorán is, mielőtt

**ÓVATOSAN A
„REFORMÁTOROKKAL”!
FLORIN
ORODAN**

VOLT-E VALAHA IS TÖKÉLETES ISTEN EGYHÁZA? HA FIGYELMESEN OLVASSUK AZ EVANGÉLIUMOKAT ÉS AZ ÚJTESTAMENTUM TÖBBI KÖNYVÉT, MEGFIGYELHETJÜK, HOGY AZ EGYHÁZ MÉG A LEGVIRÁGZÓBB ÉVEIBEN IS GYENGE VOLT, TELE HIBÁKKAL, ÉS ESENDŐ EMBEREK ALKOTTÁK.

Jézust elfogták, a tanítványok azon vitatkoztak, hogy ki a nagyobb közülük (Lk 22:24). Erre Jézus lehajol, és megmossa a lábaikat... Nem beszélve Júdásról, akit Jézus már kezdetben ördögnek nevezett (Jn 6:70-71), és ami később világossá is vált mindenki számára, hiszen Sátán valóban teljes mértékben birtokba vette a tanítványt (Lk 22:3-4). Mindenik apostolnak voltak komoly jellemhibái, de épp a hibáik ellenére választotta ki őket Jézus, mert azt nézte, hogy mivé válhatnak az Ő munkálkodása és kegyelme révén. Péter indulatos volt, és a legtöbb esetben meggondolatlanul szólalt meg, Filep kételkedő volt, Tamás hitetlen, Jakab és János hirtelen természetű, kötekedő ember (nem véletlenül nevezte őket Jézus a mennydörgés fiainak), Simon zélota volt (a zéloták karddal akarták megalapítani Isten országát), Júdásból pedig áruló lett. Ebből az „anyagból” állt össze az első gyülekezet, vagyis a Jézus korában megalapított egyház, ha úgy tetszik: Jézus gyülekezete!

Noha a Szentlélek pünkösdi kitöltése hatalmas változásokat idézett elő a tanítványok életében és a növekvő egyház állapotában, még ekkor sem beszélhetünk tökéletes egyházzól. Egy adott helyzetben Péter hagyja magát az álszenteskedéstől vezetett, amit Pál nyilvánosan meg is dorgál (Gal 2:11-13). Aztán a maga során Pál is megvált a munkatársától, Barnabástól, mivel nem értettek egyet abban, hogy esélyt kellene adniuk az ifjú tanítványnak, Márknak (Csel 15:36-40). A jeruzsálemi gyülekezet egy bizonyos konjunktúrában kompromisszumot javasol Pálnak, amit az apostol el is fogad, noha az ellenkezett az evangéliumi elvekkel (Csel 21:17-26). Ugyanakkor ha elolvassuk Pál két Korinthusi Levelét, láthatjuk, hogy abban a gyülekezetben az összes olyan probléma jelen volt, ami egy közösségben felmerülhet. Találunk ott hit- és tantételbeli problémákat (némelyek nem hittek a feltámadásban, és tiszteletlenül viszonyultak az úrvacso-

rához), erkölcsi problémákat (egyesek kicsapongtak és megbotránkosztatóan viselkedtek), adminisztrációs gondokat (a gyülekezet nem lépett fel a soraiban felbukkanó bűnökkel szemben), valamint kapcsolati problémákat (a gyülekezet több kis csoportra, pártocskára tagolódott, és ezeket mind személyes érdekek vezérelték). Ilyen az egyház valós, bibliai képe, és ez alól az Adventista Egyház sem kivétel. Miért állítanánk magasabb elvárásokat egyházunkkal szemben, mint az első század egyházával szemben?

Ebből senki se gondolja azt, hogy meg kell elégednünk jelenlegi lelkiállapotunkkal vagy az egyház állapotával! Ezerszer is kijelentem: NEM! Viszont a modern, önjelölt reformátorok magatartása az egyház állapotával szemben alapvetően hibás, sőt sátáni eredetű! Ezt az alábbiakban ki is fejtem.

Isten sok mindent közölt Ellen White által arra vonatkozóan, hogy mi vagy mi nem az egyház, valamint, hogy Ő hogyan tekint rá és miként kezeli a dolgait, továbbá pedig beszélt arról is, hogy melyik az a helyes magatartás, amit tanúsítaniuk kell azoknak, akik szeretik az egyházat, és jó befolyást szeretnének gyakorolni az egyházon belül. Ellen White írásainak egyik gyakori kijelentése a következő: *A küzdő egyház nem győzedelmes egyház.* Hogy ez mit jelent, akkor fogjuk megérteni, ha elemezzük White testvérnő néhány kijelentését az egyház állapotáról és sorsáról.

A Hetednapi Adventista Egyházra utalva írja: „Istennek van egy különleges népe, földi gyülekezete, amelynél nincs külön, amely feljebbvaló mindeneknél, hogy hirdesse az igazságot és védelmezze Isten törvényét. Istennek vannak kijelölt eszközei, emberei, akiket vezet, akik viselték a nap hőségét és terhét, akik együttműködnek a mennyei eszközökkel, hogy előre vigyék Krisztus országát a földön. Egyesüljünk mindnyájan e választott eszközökkel, hogy végül azok között legyünk, akiknél »van a szenteknek békeséges tűrése, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét«” (*Tanácsok a gyülekezeteknek* [a továbbiakban TGY], 240. o.).

Olyan az egyház, amilyennek ismerjük, és amilyennek Ellen White is ismerte, és amelyről a következőket írta: „Habár gonosz dolgok léteznek a gyülekezetben és létezni fognak a világ végéig, az utolsó napok gyülekezete mégis a világ világossága, amelyet beszennyezett és erkölcsileg lesüllyesztett a bűn. A gyülekezet gyenge és hibás állapotában – habár szüksége van a figyelmeztetésre, dorgálásra és tanácsra – mégis az egyedüli közösség a földön, amelyre Krisztus az Ő legfőbb figyelmét fordítja. Ez a föld egy műhely, amelyben az emberi és isteni eszközök együttműködésével Jézus munkálkodik az emberi szíveken az Ő kegyelme és isteni irgalma által” (TGY, 240. o.).

Az adott körülmények között Ellen White feltesz egy kérdést, és ő maga adja meg rá az ihletett választ: „Nincs

Istennek élő egyháza? De, van, csak hogy ez küszködő és nem győzedelmes egyház. Sajnáljuk, hogy a tagok gyengék és sok bennük a hiányosság, hogy konkoly keveredett a búza közé. Jézus mondta: »Hasonlatos a menyenyeknek országa az emberhez, aki az ő földjébe jó magot vetett; de mikor az emberek alusznak vala, eljőve az ő elensége, és konkolyt vete a búza közé, és elméne« (*God's Remnant Church* [a továbbiakban *GRC*, 32. o.).

„Isten földi egyháza lehet, hogy nem tökéletes, de az Úr nem fogja elpusztítani azt a tökéletlenségei miatt. Voltak és lesznek lelkes tagok, akik viszont nem élnek összhangban a kapott tanításokkal, mégis meg akarják tisztítani az egyházat, ki akarják tépni a konkolyt a búza közül. Krisztus különleges világosságot adott az azokkal a személyekkel való bánásmódunkra vonatkozóan, akik hibákat követnek el és megtéretlenek a gyülekezetben» (*GRC*, 33. o.).

„Miközben az Úr behozza az egyházba az igazán megtért embereket, Sátán ugyanezt teszi a megtéretlenekkel. Míg Krisztus jó magot hint, Sátán a konkolyt veti el. Az egyháztagokra folyamatosan e két ellentétes befolyás hat: egyik az egyház megtisztításán munkálkodik, a másik Isten népének megrontásán» (*GRC*, 33. o.).

Ellen White az egyházzal kapcsolatos túlzott elvárások kérdését is érinti, amelyek különösen azokban fogalmazódnak meg, akik kintről jönnek, és arra számítanak, hogy az egyházban mennyei légkör veszi majd körül őket: „Egyesek úgy képzelik, hogy ha már beléptek az egyházba, minden elvárásuk teljesül, és csak feddhetetlen, tökéletes emberekkel találkoznak. Lelkesek a hitükben, és amikor látják a tagok hibáit, így szólnak: »Elhagytuk a világot, hogy ne legyen közösségünk a gonoszokkal, de íme, itt is gonoszság van!« Bennük is megfogalmazódik a kérdés, ami a példázatbeli szolgálkat foglalkoztatta: »Honnan került ide a konkoly?« Nem szabad elcsüggednünk, mert az Úr sosem mondott olyat, amiből arra következtethetnénk, hogy az egyház tökéletes. Minden lelkesedésünk ellenére sem fogjuk tudni ezt a küzdő egyházat olyan tisztává tenni, mint a győzedelmes egyházat» (*GRC*, 34. o.).

Több ízben is elhangzik, hogy meg kell értenünk, miként állnak a dolgok az egyházban, hogy ne viszonyuljunk helytelenül a közösséghez, és tudjuk, mit kell tennünk e tekintetben: „Minden ember, aki keresztény életet akar élni, ne feledje, hogy a küzdő egyház nem a győztes egyház. A testi gondolkodásúak jelen vannak az egyházban. Inkább szánni kell őket, mint hibáztatni. Az egyházat nem aszerint kell megítélni, hogy elviseli ezeket a jellemeket, bár ők bent vannak. Ha esetleg kirekesztené őket, akkor pont azok, akik kifogásolták a jelenlétüket, azzal hibáztatnák az egyházat, hogy sorsukra hagyva, a világba küldte őket. Azt állítanák, hogy könyörület nélküli bánásmódban részesültek. Lehetséges, hogy az egyházban vannak rideg, rátarti és keresztényietlen embe-

rek, de nem szükséges ilyenekkel társulni. Sok melegsívű ember van, akik önmegtágadók, önfeláldozók, akik, szükség esetén életüket adnák, hogy lelkeket mentsenek» (*A keresztény nevelés alapjai*, 294. o.).

Ez nem azt jelenti, hogy a nyilvános bűnöket, amelyek meggyalázzák Istent és az egyházat, nem kell kezelni. Ez a kijelentés az azok iránti magatartásunkra utal, akikről azt gondoljuk, hogy nem elég őszinték, vagy a lelkeség és hívőség terén nem ütik meg a mércét. Bár most így állnak a dolgok, ígéretet kaptunk arra nézve, hogy jön majd egy nap, amikor az egyház készen fog állni a menny számára: „Manapság küzdő a gyülekezet. Az éjféltől sötétség világával állunk szemben, mely csaknem teljesen bálványimádásra adta magát. Ámde eljön a nap, amikor megharcoltuk a csatát és kivívtuk a győzelmet. Isten akaratára meglesz a földön is, mint a mennyben. A nemzeteknek nem lesz más törvényük, csak a mennyei. Mindenki boldog, egyetértő család tagja lesz. Mindenki a dicséret és hála ruháját viseli ott – Krisztus igaz tetteinek palástját» (*Bizonyságtételek a gyülekezeteknek* [a továbbiakban *BGY*], 8. köt., 42. o.).

II. RÉSZ

Azt hiszem, megértettük, hogy a küzdő egyház nem győzedelmes egyház, ahogyan azt is, hogy tehetünk valamit annak a győzelemnek az érdekében, amiről a fenti idézetben olvastunk. A kérdés csak az, hogy mit? Mielőtt megválaszolnánk, szeretnék választ adni egy másik kérdésre, éspedig: mit ne tegyünk? Ugyancsak az ihletett írások nyújtanak kellő világosságot ebben a kérdésben: „Istennek van egyháza a földön, választott népe, amely megtartja parancsolatait. Ő nem ellenzékieket vezet el szétszórtan itt-ott a világon, hanem egy népet. Az igazságnak megszentelő ereje van, viszont a küzdő egyház nem győzedelmes egyház, ezért a búza között még

konkoly is található. A szolgák megkérdezték: »Akarod, hogy kitepjük azokat?« A gazda azonban így válaszolt: »Nem, mert a konkollyal a búzát is kiszaggathatjátok.« Az evangélium hálója egyaránt befogja a jó és a haszon-talan halakat is. Viszont az Úr ismeri az övét. Egyéni kö-telességünk aláztatosan járni Istennel. Nem kell furcsa, új tanítások után kutatnunk. Nem kell azt gondolnunk, hogy Isten választottai, akik igyekeznek a világosságban járni, valójában Babilont alkotják” (GRC, 45. o.).

Van néhány nagyon fontos gondolat ebben az idézet-ben: az ellenzéki magatartás (ami egy teljesen téves meg-oldás); az Isten iránti egyéni kötelesség kérdése (a gyüle-kezetten belül és nem attól elszakadva); valamint a furcsa tanítások, mint például az, hogy az Adventista Egyház Babilon része. Figyelmeztetést kaptunk, hogy lesznek majd ilyen hamis tanok, amelyeket olyan emberek hir-detnek, akiket Sátán az egyház elcsüggesztésére – és ha lehet, a végidei maradék elpusztítására – használ fel. Íme, néhány figyelmeztető kijelentés:

„Ha emberek azt állítják, hogy üzenetet kaptak Isten-től, ám ahelyett, hogy fejedelemségek ellen, hatalmassá-gok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen harcolná-nak, fegyvereiket a küzdő egyház ellen fordítják, akkor kerüljétek őket. Nem hordják magukon a mennyei pe-csétet, Isten nem bízta meg őket ezzel a munkával. Csak rombolják azt, amit Isten építeni akar a Laodiceának szó-ló üzenet által. Isten csak azért sebez, hogy gyógyíthas-son, s nem azért, hogy elveszítsen. Az Úr senki által sem küld olyan üzenetet, mely az egyházat elcsüggesztí, két-ségbe ejti. Isten megró, megfedd, büntet, de csak azért, hogy helyrehozzon és végül megdicsérjen” (*Bizonyságté-telek a lelkészeknek* [a továbbiakban *BL*], 22. o.).

Az alábbiakban hasonló, csak más szempontból meg-világított gondolatokat olvashatunk: „Az egész világ gyű-löli azokat, akik Isten törvényének kötelező voltát hir-de-tik. A Jehovához hű egyház nem közönséges harcot vív. »Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.« Akik valamennyire is tudatában vannak e harc jelentőségének, nem fordítják fegyverüket a harcoló egyház ellen, hanem minden ere-jüket megfeszítve, együttműködnek Isten népével a go-noszság lelkei ellen” (*BL*, 50. o.).

Az alábbi idézet bemutatja azt a helyes magatartást, amit tanúsítanunk kell azon személyekkel szemben, akik ilyen és ehhez hasonló munkát végeznek: „Akik hozzá-látnak, hogy egyéni felelősségükre üzenetet hirdessenek, akik noha állítják, hogy Isten tanítja és vezeti őket, még-is csak rombolnak, hogy megsemmisítsék azt, amit Is-ten éveken keresztül felépített, azok nem Isten akarát teljesítik. Tudjátok hát meg, hogy ezek a férfiak a nagy csaló oldalán állnak! Ne higgyetek nekik! Ezek a férfiak Isten és az igazság ellenségeivel szövetségbe. A lelkészkar

rendjét papi csalás rendszerének gúnyolják majd. Tar-tózkodjatok ezektől, üzenetükkel ne legyen közösségetek, bármennyire idézik is a *Bizonyságtételeket*, és bármenny-nyire is fedezni akarják magukat általuk! Ne fogadjátok be őket, mert munkájukat nem Isten bízta rájuk. Ilyen te-vékenység csak a *Bizonyságtételek*be vetett hit csökkené-sét, elvesztését eredményezheti, és amennyire lehetséges, éveken át folytatott munkámat akarják megsemmisíteni, hatástalanná tenni” (*BL*, 51. o.).

Ha így állnak a dolgok, akkor azok, akik hasonló mun-kát végeznek, vagy ilyen embereket támogatnak, valójá-ban Sátánnak tesznek szolgálatot: „Az egyházban legyünk éberek, és munkálkodjunk a tévelygőkért úgy, mint Isten munkatársai. Lelki fegyverzetet kaptunk, amely képes le-rontani az ellenség bástyáit. Nem kell villámokat szórjunk Krisztus küzdő egyházára, mivel Sátán minden tőle tel-hetőt megtesz ez irányban, és ti, akik Isten népének ma-radékához tartozóknak nevezitek magatokat, jobb lenne, ha nem segítenétek Sátánnak vádaskodásaitokkal, ítéлке-zéseitekkel. Rombolás helyett törekedjétek a helyrehoza-talra és a bátorításra” (*Manuscript 21*, 1893.).

Sátánnak az a célja, hogy tönkregyegy a küzdő egyhá-zat, s így megakadályozza, hogy győzedelmes egyházzá váljon: „A harcoló egyház még nem a diadalmas egyház. Ámde Isten szereti egyházát, s a próféta által élénk vá-zolja, hogyan ellenzi Sátánt, aki Isten gyermekeit a legfe-ke-tébb és legszennyesebb ruhákba öltözteti, s igényt tart arra, hogy elpusztíthassa őket. Isten angyalai védték meg őket az ellenség támadásaitól” (*BL*, 21. o.).

Miután olvastunk arról, hogy mit nem szabad ten-nünk, nem maradt más hátra, mint feltennünk a kérdést: mit tegyünk? Hogyan viszonyuljunk ahhoz, ami az egy-házban zajlik? A válasz egyszerű és a Bibliában is megta-lálható, ahogy a Prófétaság Lelkének írásában is, hiszen a kettő összhangban van egymással. Ezékiel könyvének 9. fejezetében található az az igeszakasz, amely a mai kor

egyházának életéről, a rostálásról és az elpecsételéstről szól: „A háborús szelek visszatartása közben elkezdődik a rostálás. Isten a hűségesek homlokára helyezi pecsétjét, de ezt nem kapja meg az egyház minden tagja, hanem csak azok, akik teljes szívvel keresik Istent – nem pedig azok, akik megszólják és kritizálják testvéreiket, hanem akik sóhajtoznak és nyögnek Jeruzsálem utálatosságai miatt. A többiek, akik önmaguk szemében igaznak tűnnek, a képmutatók, közömbösek és mindazok, akiket beszennyezett a bűn, kardélre hányatnak és elpusztulnak (Ez 9:1-7). Micsoda szörnyű fölébredés lesz azok számára, akik bezárták a fülüket és a szívüket az isteni szeretet felhívásai előtt!” (GRC, 92. o.).

És egy újabb idézet: „Jegyezzük meg ezt a gondolatot: Azok nyerik el az igazság tiszta pecsétjét, melyet a Szentlélek hatalma ér el bennük – amit a fehér ruhába öltözött férfi jelképez –, akik sírnak és bánkódnak a gyülekezetben elkövetett szörnyűségek miatt. Ezek annyira szeretik a tisztaságot és Isten becsületét és dicsőségét, annyira tisztán felismerték a bűn végtelenül gonosz voltát, hogy a látnok bánkódni látta őket. Olvassátok el Ezékiel könyvének kilencedik fejezetét!” (BGY, 3. köt., 267. o.).

Bár nem nyeri el a teljes egyház Isten jóváhagyásának jelét, mégis van egy csoport az egyházban, amely kivívja a győzelmet: „Amikor az egyház veszélye és válsága a tetőpontra hág, a világosságban járó kis csapat siránkozni és bánkódni fog a Földön folyó szörnyűségek miatt. Annál buzgóbban emelik fel imáikat az egyház javáért, mivel a gyülekezet tagjai a világ példáját követik... Sírnak és gyötrik lelküket, amikor látják a gyülekezetben a büszkeség, kapzsiság, önzés és csalás megannyi változatát... Akik nem bánkódnak sem a saját lelki tisztátalanságuk, sem a mások bűnei miatt, azok nem nyerik el Isten pecsétjét... Isten pecsétjét csak azok homlokára helyezik majd, akik bánkódnak a tisztátalanságok miatt” (BGY, 5. köt., 209–212. o.).

Noha a sötétség hatalmai és az egyház közt dúló küzdelem egyre hevesebb, és bár az egyházért közbenjáró lelkek nincsenek többségben, Isten mégis általuk fog győzelmet aratni, s így a küzdő egyházból maradt hűségesek fogják alkotni a győzedelmes egyházat. Isten ezt a profetikus „forgatókönyvet” tárta elénk: „Sátán csodákkal akarja majd megteveszteni az embereket. Hatalmát mindenekfölött valónak állítja. Az egyház látszólag az elbukás határához ér, de nem bukik el. Megmarad, s közben Sión bűnösei kirostáltatnak – a konkoly elkülönül az értékes búzától. Ez szörnyű esemény lesz, de be kell következnie. Egyedül azok találtatnak a hűségesek és igazak között, akik a Bárány vére és bizonyágtételük szava által győzelmet arattak. Ezekre nem ejt foltot a bűn, és szájukban nem találtatik álnokság. Szabaduljunk meg öngigazultságunkból, és öltük fel Krisztus igazságosságát!” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 2. köt., 380. o.).

A maradék fogja alkotni Krisztus győzedelmes egyházát. Akik távoznak, ők a pelyva! „A munka hamarosan befejeződik. A küzdő egyház azon tagjai alkotják majd a győzedelmes egyházat, akik hűségesnek bizonyultak” (Az utolsó napok eseményei, 62. o.).

Isten első ígérete, ami az Édenben hangzott el, teljes mértékben be fog teljesedni, amikor az idők végén eltapossák Sátánt a győzedelmes egyházat alkotó hűségesek: „Az egyház előtt nyugtalan idők állnak. Lesz még kor, amikor zsákba öltözve fog jövedőlni. De bár eretnokségekkel és zaklatásokkal kell szembeszállnia, bár hitetlenekkel és hitelhagyókkal kell megküzdenie, Isten segítségével mégis Sátán fejére fog taposni. Istennek lesz népe, amely igaz lesz és szilárd hitű, akár a gránit-szikla. Ezek a tanúi a világban, eszközei, hogy dicső munkát végezzenek el az Úr elközéltetésének napján” (BGY, 4. köt., 594. o.).

A küzdő egyház nem győzedelmes egyház, viszont mindazok, akik Jézussal együtt győzni fognak, a győzedelmes egyházat fogják alkotni. Isten végidei népére különösen két igeszakasz vonatkozik: Ezékiel 9, amely leírja az elpecsételés munkáját és az elpecsételés elnyerésének feltételeit, valamint Zakariás 3, amely bemutatja Sátán erőfeszítéseit, amelyekkel megpróbálja elpusztítani Isten népének maradványát. Hagyjuk, hogy hasson át azoknak az embereknek a lelkülete, akik imában sóvárognak testvéreikért, vagy inkább azt a kritizáló és ítélkező lelkület engedjük be az életünkbe, ami Sátánt, az atyafiak vádolóját vezérli? A bennünket irányító lelkület és magatartás fogja meghatározni, hogy elnyerjük-e Isten jóváhagyásának és gondviselésének pecsétjét vagy sem! Következésképpen: legyetek nagyon óvatosak bármilyen reformnak nevezett mozgalommal vagy reformátorral szemben, figyeljétek meg a lelkületüket és a magatartásukat! Ne feledjük, hogy az első „reformátor” maga Lucifer volt! ■

Florin Orodan, lelkipásztor, Bánáti Egyházterület

ADVENTIZMUS A BIBLIAI TÖKÉLETESSÉG ÉS AZ EMBERI PERFEKCIONIZMUS KÖZÖTT (I)

Bevezetés

A filozófusok Istene – aki a klasszikus teizmus szerint befolyásolta az istenséggel kapcsolatos fel fogásokat – tökéletes lény.¹ Ebből a szempontból az isteni tökéletesség rögzített és abszolút állapot, amely nem hagy helyet új tapasztalatoknak.² Ha már megvan ez az alapvető feltételezésünk, könnyű kivetítenünk a Bibliára a tökéletesség e statikus és megváltozhatatlan voltát, például Jézus Krisztus következő kijelentését értelmezve: „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes” (Mt 5:48). Következésképpen az ilyesfajta tökéletesség egy vég-ső pont elérését feltételezi, amelyen túl már semmilyen változásra nincs lehetőség.

A TÂMÎM KIFEJEZÉS AZON EMBEREKNEK A SZÖVETSÉG ELVEIRE ÉPÜLŐ ÉLETMÓDJÁRA UTAL, AKIK ELFOGADTÁK ISTENT ÉLETÜK URÁNAK.

Még jó, hogy a filozófusok istene nem az az Isten, akit a Biblia mutat be. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy a Biblia Istene nem tökéletes, vagy hogy nem várja el a tökéletességet az embertől. Ellenben bármely Istennel kapcsolatos kijelentésnek összhangban kell lennie azzal, amit a Biblia az Ő természetéről és tetteiről kijelent.³ Ezért a keresztény tökéletességgel kapcsolatos bármely magyarázatnak a bibliai kánon bizonyágtételével kell kezdődnie.

Ahogy e tanulmány harmadik részében majd szemléltetni fogom, a tökéletesség magyarázata a modern adventizmus keretében a meglátások széles skáláját öleli fel. Egyes magyarázatok szorosabban igazodnak a bibliai kinyilatkoztatáshoz, miközben mások az emberi perfekcionizmust tükrözik. Tágabb értelemben az emberi perfekcionizmus „a bibliai tökéletességgel kapcsolatos felfogás teológiai meghamisításának és vallási ferdítésének bármely formáját” tükrözi.⁴ Noha Isten terében benne van népének tökéletessége, mégis ebben a tervben a perfekcionizmus csak silány emberi helyettesítőnek számít. A bibliai tökéletesség és a tökéletességnek a Krisztus és a Sátán közt dúló nagy küzdelemben játszott szerepének megértése végett ezt a tanulmányt kezdjük a Bib-

lia első lapjaival: az ember teremtésével. Később majd kifejtem a bibliai tökéletesség ószövetségi fogalmát. Tanulmányom második részében a fogalom újszövetségi értelmezését elemzem. A harmadik részben tömören összefoglalom a bűnnel, a tökéletességgel, valamint az utolsó nemzedéknek a jó és gonosz közt dúló küzdelemben játszott szerepével kapcsolatos értelmezéseket. Ki fogom emelni az „utolsó nemzedék teológiáját” (a továbbiakban UNT) a perfekcionizmus szemléltetésé-ként. Csupán az UNT álláspontjainak főbb jellemzőit fogom bemutatni anélkül, hogy utalnék ennek a látásmódnak a másodlagos variánsaira is. Hasonló elv alkalmazható a nem-UNT álláspont-ra is. A negyedik részben az UNT elemzésével zárom a tanulmányomat, és levonom a következtetéseket. Helyszűke miatt nem térek ki Ellen G. White álláspontjára, vagy más, befolyásos adven-

tista személyiségek látásmódjára ezzel a témával kapcsolatosan (mint például E. J. Waggoner, A. T. Jones vagy M. L. Andreasen), mivel ezekről más szerzők már bővebben leírták az értelmezésüket.⁵

Az *Imago Dei* és a tökéletesség

Amikor Isten megteremtette az első emberpárt, ők az *imago Dei*-t (azaz: Isten képmását) hordozták (1Móz 1:26-28). Ebbe strukturális, kapcsolati és működési dimenziók egyaránt beletartoztak.⁶ Az ember minden tekintetben tökéletes volt. Ez nem statikus, hanem dinamikus tökéletesség volt: Ádámnak és Évának növekednie kellett az Isten parancsolatai iránti hűséges engedelmisségben (1Móz 1:28; 2:16-17), ugyanakkor a tökéletesség az isteni parancsolatok iránti hűségtől függött. A bűn megjelenése a világunkban megcsónkította az isteni képmást az emberben; megcsónkította, de nem tette tönkre teljesen. Kapcsolati szempontból az emberek elszakadtak Istentől (Ef 2:3; Kol 1:21), strukturális szempontból bűnös, gonoszságra hajlamos természet lett úrrá rajtuk (Zsolt 51:5; Róm 7:17), működési szempontból pedig hajlamossá váltak a bűn elkövetésére (Ézs 64:6; Róm 3:9-18).

Mindezek mellett Isten nem fordult el teremtényeitől. Az *imago Dei* helyreállítására készített terve arra összpontosított, hogy „belülről, egyenesen a genetika szintjén mentse meg az embert az Ő stratégiai pozíciójánál fogva, amit »Isten Fiaként« töltött be, s ami lehetővé tette, hogy Ádám leszarmazottjaként megszűlessen és megváltást szerezzen Ádám bukására.”⁷ Krisztus, „aki képe a láthatatlan Istennek” (Kol 1:15) egyfelől a Megváltónk (2Tim 1:10; 1Jn 4:14), másfelől pedig a Példaképünk (Ef 5:1-2; 1Pt 2:21). Ő az új, helyreállított emberiség képmása (Kol 3:9-11; 2Kor 5:17). Mivel tökéletes volt a szenvedésben (Zsid 2:10; vö. 5:9; 7:28), Jézus bennünket is tökéletesekké tehet (Zsid 10:14; vö. 10:1). Pál szavai szerint az Ő ereje „erőtlenség által végeztetik el” (2Kor 12:9). Szem előtt tartva a tényt, hogy az isteni képmás helyreállításának mennyei terve szorosan kapcsolódik a tökéletesség fogalmához, tanulmányozzuk ezt a fogalmat a Bibliában, hogy jobban megértsük Isten vágyát, miszerint helyre akarja állítani bennünk az Ő képmását.

A tökéletesség az Őszövetségben

Az Ótestamentumban több kifejezés is utal az Istennel és az emberekkel ápolt kapcsolatokban megnyilvánuló tökéletességre. A leggyakrabban alkalmazott kifejezések a következők: *tāmīm* („teljes”, „tökéletes”, „egész”, „hibátlan”), *tām* („tiszte-

letreméltó”, „folt nélküli”, „becsületes”) és *šālēm* („teljes”, „teljes mértékben odaszentelt”, „szeplőtelen”, „tökéletes”).⁸ E kifejezések némely szövegkörnyezetben magára Istenre utalnak. Például: Mózes az ő énekében Isten szövetséghez való hűségét szembeállítja az emberi meg gondolatlan sággal: „Cselekedete tökéletes, mert minden ő útja igazság! Hűséges Isten és nem család; igaz és egyenes ő!” (5Móz 32:4). Dávid mintha a mózesi dicsőítést visszhangozva magyarázná, hogy miért „tökéletes [*tāmīm*] az Isten útja”: „Az Úrnak beszéde tiszta; pajzsuk ő mindazoknak, akik bízna benne” (2Sám 22:31; Zsolt 18:31). Az Úr törvénye, amely az Ő jóságát tükrözi a szövetség keretein belül, „tökéletes [*tāmīm*], megeleveníti a lelket” (Zsolt 19:8), ahogy a nap is megvilágítja az egész földet.⁹ Isten tökéletessége tehát az Ő tetteire utal, amelyek kinyilatkoztatják azon szándékát, hogy teljesíti az Izraellel kötött szövetséget.¹⁰

Hasonlóan dinamikus értelmezéssel találkozunk akkor is, amikor a kifejezések emberekre utalnak. Noéről (1Móz 6:9) és Ábrahámról (1Móz 17:1) olvassuk: „tökéletes [*tāmīm*]”; Jób pedig „feddhetetlen [*tām*]” (Jób 1:1; 1:8; 2:3). Izrael a következő elhívást kapta: „Tökéletes [*tāmīm*] légy az Úrral!” (5Móz 18:13), szolgálván Néki „tökéletességgel [*tāmīm*]” (Józs 24:14). Dávid Istenhez könyörög igazságszolgáltatásért: „Ítéld meg engem, Uram! Mert én ártatlanságban [*tom*] éltem és az Úrban bíztam ingadozás nélkül” (Zsolt 26:1). Az „ártatlanságban éltem” kifejezés az ártatlanság okaira is és az életmódra is utal.¹¹ Az ilyen élet nem az ember saját erőfeszítéseinek az eredménye. Isten tökéletességének [*tāmīm*] útja (Zsolt 18:31) – vagyis Isten dinamikus jósága és szövetséghez való hűsége (Zsolt 18:7-20) – tette tökéletessé Dávid útját (*tāmīm*, Zsolt 18:33), és ez az út a biztonság és az igaz küzdelem útja.¹² Az Isten szeretetére épülő szövetségi kapcsolat (Zsolt 18:2, 51) szavatolja Dávid életében az isteni tökéletességet. Az Istennel kötött szövetség keretében az emberek tökéletes életet élnek a gondolatok, az érzelmek és a tiszta döntések szintjén.

ISTEN KÉPMÁSÁNAK HELYREÁLLÍTÁSA DAN-ADRIAN PETRE

TÁGABB ÉRTELEMBEN AZ
EMBERI PERFEKCIONIZMUS
„A BIBLIAI TÖKÉLETESSEGGEL
KAPCSOLATOS FELFOGÁS TEO-
LÓGIAI MEGHAMISÍTÁSÁNAK
ÉS VALLÁSI FERTŐZÉSÉNEK
BÁRMELY FORMÁJÁT” TÜK-
RÖZI. NOHA ISTEN TERVÉBEN
BENNE VAN NÉPÉNEK TÖKÉ-
LETESSÉGE, MÉGIS EBBEN
A TERVÉBEN A PERFEKCIONIZ-
MUS CSAK SILÁNY EMBERI
HELYETTESÍTŐNEK SZÁMÍT.

Szüntelenül vágnak arra, hogy a szívük tiszta és „feddhetetlen [tāmīm]” legyen az isteni rendelésekben (Zsolt 119:80), ezért erkölcsi érettségre törek-szenek „a bibliai bölcsességben való fokozatos fejlődés”¹³ által.

A Példabeszédek könyve azokat nevezi igazaknak [tāmīm], akik örökölni fogják az országot (Péld 2:21; 28:10). Ők megőrzik igaz útjukat (Péld 11:5), és kedvesek az Úr előtt (Péld 11:20). „Aki jár tökéletesen [tāmīm], megtartatik” (Péld 28:18). Az itt említett példabeszédek kontextusában a tāmīm kifejezés azon embereknek a szövetség elveire épülő életmódjára utal, akik elfogadták Istent életük urának. Következésképpen, számukra a szövetségre épülő élet alapja nem az Isten parancsolatai iránti engedelmesség, mivel az engedelmisség csak egy módszer, amely által a szövetség áldásaiban részesülhetnek.¹⁴

A Királyok és a Krónikák könyvében a šālēm kifejezés főként az Isten iránti teljes odaszentelődésre utal. Dávid bátorította Salamont, hogy ismerje meg Istent: „Szolgálj néki tökéletes [šālēm] szívvel és jó kedvvel” (1Krón 28:9). Ugyancsak Dávid kérte nyilvánosan az Urat, hogy adjon Salamonnak „tökéletes [šālēm] szívet” (1Krón 29:19), hogy meg tudja tartani a parancsolatokat, és felépíthesse a templomot. A templom felszentelésekor Salamon felszólította a népet: „Szívetek legyen tökéletes [šālēm] az Úrhoz, a mi Istenünkhöz, hogy járjatok az ő rendelkezéseiben, és őrizzék meg az ő parancsolatait” (1Kir 8:61). Sajnos később ő maga sem fogadta meg ezt a tanácsot, és „nem volt már az ő szíve tökéletes [šālēm] az Úrhoz, az ő Istenéhez, amint az ő atyjának, Dávidnak szíve” (1Kir 11:4). Salamon egyfajta modellt állított, amelyet a Júda trónján őt követő számos utódja átvett (1Kir 15:3; 2Krón 25:2).

A fenti példákban is levonhatjuk a következtést: az Ótestamentumban az isteni tökéletesség a szövetség keretein belüli dinamikus kapcsolatra utal, amely által az Úr kinyilvánítja hűségét választott népe iránt. Az általában „tökéletes” szóra fordított kifejezések emberekre utalnak, egyben magukba foglalva az Isten iránti belső irányultság és odaadás okait az Ő törvényei iránti engedelmség eredményezte magatartással együtt. Mindezek részei az Istennel kötött szövetségi kapcsolatnak, és abból erednek, hogy Isten a tökéletesség révén tartja a kapcsolatot népével, és a szövetség keretein belül megigazítja népét, ahogy az Dávid példájából is kitűnik. A folytatásban elemezni fogjuk a tökéletesség fogalmának újtestamentumi vetületeit. ■

Dan-Adrian Petre, egyetemi adjunktus, Adventus Egyetem

1. Jelen cikk az első a bibliai tökéletességről szóló négy tanulmányból, amely átdogozott változata az alábbi kiadványban általam írt fejezetnek: „Adventism Between Christian Perfection and Human Perfectionism”, *Affirming Our Identity: Current Theological Issues Challenging the Seventh-day Adventist Church*, Dan-Adrian Petre szerk., Joel Iparraguirre és J. Vladimir Polanco (Madrid: Safeliz, 2023), 177–203.

2. Yujin Nagasawa: *Maximal God: A New Defence of Perfect Being Theism* (Oxford: Oxford University Press, 2017), 7.

3. John C. Peckham: *Divine Attributes: Knowing the Covenantal God of Scripture* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2021), 27.

4. Hans K. LaRondelle: *Perfection and Perfectionism*, 246.

5. Ellen White álláspontját tanulmányozandó lásd: Woodrow W. Whidden II: *Ellen White on Salvation: A Chronological Study* (Hagerstown, MD: Review and Herald, 1995). Waggoner álláspontját tanulmányozandó lásd: Woodrow W. Whidden II: *E. J. Waggoner: From the Physician of Good News to the Agent of Division*, Adventist Pioneer Series (Hagerstown, MD: Review and Herald, 2008), különösen a 345–374. o. Jones álláspontja itt tanulmányozható: George R. Knight: *A. T. Jones: Point Man on Adventism's Charismatic Frontier*, Adventist Pioneer Series (Hagerstown, MD: Review and Herald, 2011). Andreasen álláspontjáért lásd: Paul M. Evans: „A Historical-Contextual Analysis of the Final-Generation Theology of M. L. Andreasen” (PhD dolgozat, Andrews University, 2010). Hasznosnak bizonyulnak további tanulmányok is, mint: Eric Claude Webster: *Crosscurrents in Adventist Christology* (New York: Lang, 1984); Cyril Marshall: „An Analysis of the Use of the Writings of Ellen G. White in the Views of Herbert Douglass and Woodrow Whidden on the Human Nature of Christ” (PhD dolgozat, Andrews University, 2022).

6. Richard M. Davidson: „The Nature of the Human Being from the Beginning: Genesis 1–11”, *What Are Human Beings That You Remember Them?*: *Proceedings of the Third International Bible Conference, Nof Ginosar and Jerusalem*, 2012. június 11–21., 2012, Clinton Wahlen szerk. (Silver Spring, MD: Biblical Research Institute, 2015), 22.

7. Ty Gibson: *The Sonship of Christ: Exploring the Covenant Identity of God and Man* (2018; Madrid: Safeliz, 2019), 36.

8. A részletekért lásd: David J. A. Clines, szerk., *Dictionary of Classical Hebrew*, 8. köt. (Sheffield: Sheffield Phoenix Press, 2011), „שָׁלֵם I”, „שָׁלֵם I”, „שָׁלֵם I”. Vö. Nola J. Opperwall: „Perfect, Make Perfect; Perfection”, *International Standard Bible Encyclopedia*, Geoffrey W. Bromiley szerk. (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1986), 3:764. A tāmīm kifejezés többnyire szertartási kontextusban használatos, amely a szeplőtlen áldozatra utal (Klaus Koch: „שָׁלֵם”, *Theological Lexicon of the Old Testament*, Ernst Jenni és Claus Westermann szerk., Mark E. Biddle ford. [Peabody, MA: Hendrickson, 1997], 3:1426).

9. Rolf A. Jacobson: „Psalm 19: Tune My Heart to Sing Your Praise”, *The Book of Psalms*, Nancy DeClaisse-Walford, Rolf A. Jacobson és Beth Laneel Tanner szerk., *New International Commentary on the Old Testament* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2012), 210.

10. LaRondelle: *Perfection and Perfectionism*, 39.

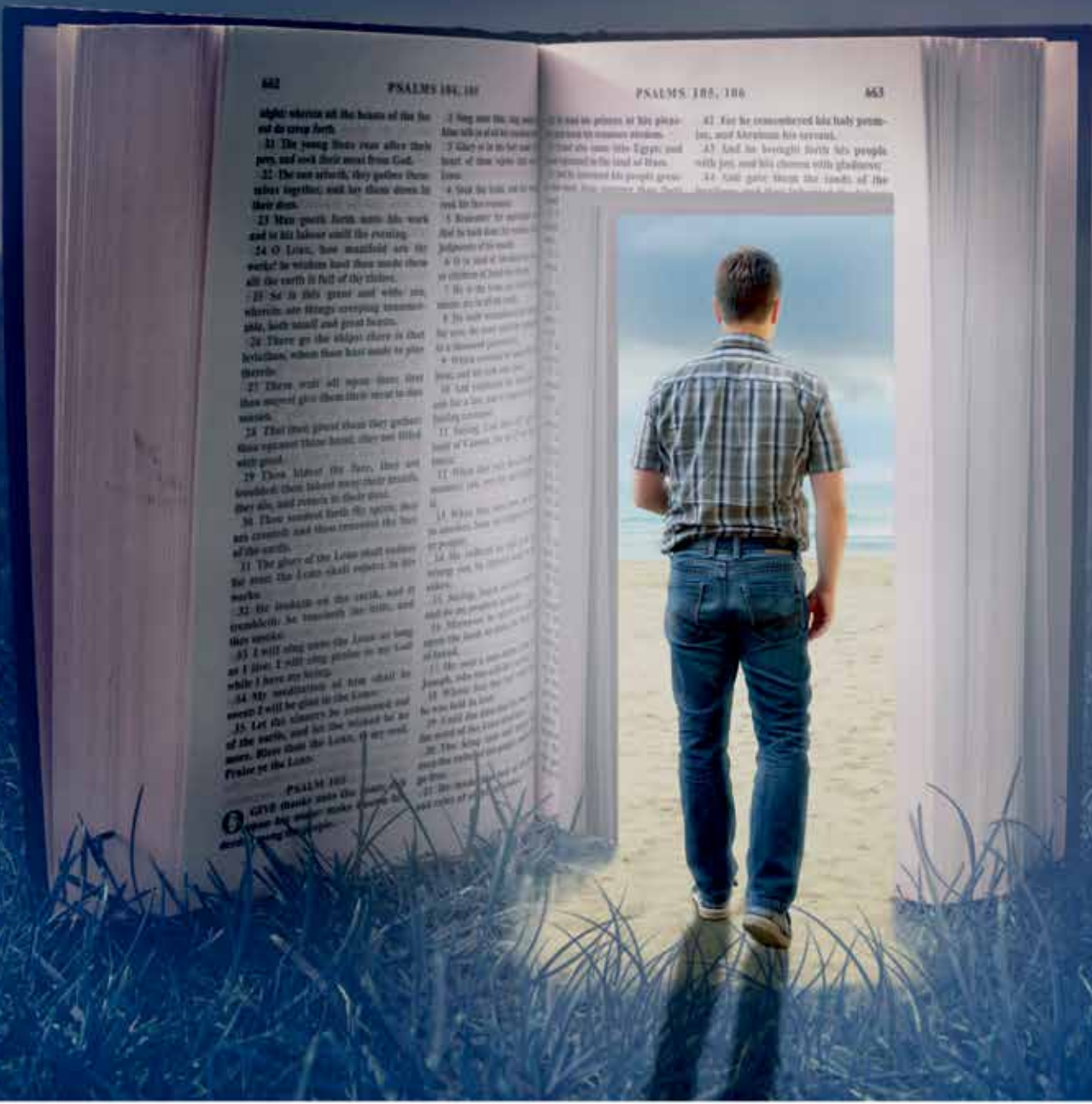
11. Allen P. Ross: *A Commentary on the Psalms*, 1. köt. (1–41), Kregel Exegetical Library (Grand Rapids, MI: Kregel Academic, 2011), 611.

12. Alison Ruth Gray: *Psalm 18 in Words and Pictures: A Reading Through Metaphor*, Biblical Interpretation Series 127 (Leiden: Brill, 2014), 143.

13. Roy E. Gane: *Old Testament Law for Christians: Original Context and Enduring Application* (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2017), 199.

14. Gerhard F. Hasel: „Divine Judgment”, *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, Raoul Dederen szerk., *Commentary Reference Series 12* (Hagerstown, MD: Review and Herald, 2000), 828.

Reménység Akadémia

- ✔ Tanulmányozd a Bibliát online!
- ✔ Tégy fel kérdéseket!
- ✔ Oszd meg a tapasztalataidat!
- ✔ Barátkozz!
- ✔ Végy részt az eseményeken!

További részletek a www.academiasperanta.ro honlapon, vagy a Sola Scriptura könyvesboltokban.